

"Seek Truth wherever you can find it." But, "Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்யம்வத.—Speak the Truth.

Hitch your Wagon to a Star."

"To Thine own Self be True."



அன்பேயவன் : அறிவேசத்தி : ஒத்தல்.

[God is Love : Knowledge is Power : Om.

ஸத்யமேஜெயம்—Satyameva Jayati

புத்தகம் 12.]

1903-ம் ஆகஸ்டுமீ

[இலக்கம் 4.

## The Gospel of the Holy Mother.

As presented by Her to Her Blessed Child and Son.

On the Day of the Cleansing of the Spirit, 00.

(With the First Dawn of the 20th Century)

### ஆனந்தத்தாய்மொழி.

குறிப்பு.—சுத்தாந்தைவத சித்தாரந்த ஸாத்விச சிரோமணியாகிய எம்ர்ஸன் பிறந்து இன்றைக்குச் சரியாக நூறு வருஷங்களாகின்றன. இவருடைய உண்மைப் பிரபாவத்தை ஐ-ஹிஸ் மாசத்து விவேகசிந்தாமணியில் 87-வது பக்கத்தில் காணலாம். அமெரிக்காவில் எல்லாரும் இவர் பிறந்த நூற்றாண்டைக் கொண்டாடி வருகிறார்கள். இவருடைய ஆதம்ப் பிரீதி யார்த்தம் நாம் விவேகசிந்தாமணியில் பிரசுரித்து வரும் ஆனந்தத்தாய்மொழியைத் திரட்டித் தனிப்பிரசுரமாக அர்ப்பணம் செய்து வெளியிடல். இதை யோதிய எம்தாயின் சர்வமத சமரசுக் கொள்கைக் கொத்ததாயிருக்குமென்று திருவிருட் பிரகாசத்தாற் நென்னென விளங்கியதால், அவ்வுருட்சோதியை வணங்கி அப்படியே அர்ப்பணித் செய்து மேற்றிசை யாரை விரும்பி இங்கிலிஷில் ஒரு விஜ்ஞாபனமும் தொடுக்கலாயிற்று. ஒம் தத்ஸத்.

(பலர் கோரிக்கைக்கிணங்க ஆனந்தத்தாய்மொழி மட்டும், மேலே வரைந்துள்ள முகவுரையை முதலாக வைத்து சிக்கிரத்தில் கனிப்பிரசுரமாக வெளியிடப்படும்.)

# “OVERCOMING THE WORLD”

OR, THE GREAT VOW OF RENUNCIATION.

\* வயிரெடுகிளத்தல்.

உலகைவிட்டொழித்தல் அல்லது மஹாபரிஷத்ரமணம்.

I.

Man the Microcosm—Analysis of His Physical Body.

மண்ணிற்றிந்து மன்னாகு மிவ்வுடலம்

மாயைவதல்பட்டு மாகுபெற்ற தென்னேடி !

என்சாணுடலுக்கும் ஒருகான் வயிறேற்கான் :

சுர்ன்வயிற்றுக்குள்ளே ச்மைந்தகரீள் குட்ல்ம்மா :

ஆகாரப்பையொன்று முதன்மேலே விற்பிருக்கும் ;

பைக்குள்ளே செல்லும்வாய் தானாக அசையுமடி ;

அசையும்வாய் கொண்டதெல்லாம் அனாதைள்ளே செல்லவிடம் ;

உட்செல்வதாகாரம் அதுஉடன்படுதல் சேணமாம் ;

சேணமாம் சக்தியினால் சித்திப்ப தென்னேடி ?

II.

His Subtle Bodies or Discrimination of The Natural from Real Man & Jiva and Atman.

சித்திப்ப தன்னமய மதுவேதா னுடல்க்கான் !

அன்னமயத்துள்ளே அமைந்துளது பிராணமயம் :

பார்த்தாலதுவாய் : பிராணனென்றால் மேவல்ல :

பிராணமயம்போக முன்றுமயம் மேலுண்டு :

மனோமயமதுகான் “நான்” “என” தென்றடிவரும்.

விஜ்ஞான மயமென்பார் கப்புத்தி யதுவேகான் ;

ஆனந்த மயமதுவோ சுத்தமனச் சாகுதியம்மா ;

இத்தனைக்கு மேலுள்ளான் பரமனவனெருவன்

அவனே நானன்றி அயல்வேறு அல்லன்கான் !

III.

The Pratyagatman or Adam before the Fall.

பசிதாக மெனக்கில்லை பரத்தவியர் தானில்லை !

சுகதுக்க மெனக்கில்லை சுற்றமுமே தானில்லை !

எங்கும் நிறைந்திருந்தும் ஏகாகியாயிருப்பேன் :

A talk with the Belly as representing the ‘World’ within.

What external Nature is in the Cosmic World, So is the Belly in the Microcosm of Man.

- எனக் கங்கமில்லை பங்கமில்லை இங்கிதசங் கேதமில்லை :  
 மானமில்லை தனமில்லை மாயை மயக்கமில்லை :  
 ஊனுறக்கர் தானில்லை ஊனமொன்று மெனக்கில்லை :  
 மனைவிமக்க ளெனக்கில்லை மாநிலத்தார் யாருமில்லை.  
 இப்படியிருக்குமெனக்கோர் குறைசொல்லி  
 1 மாயக்காரியவன் மீதுதனியிடம் முறையிட்டான்.

## IV

The Evolution of Natural Man or creation of EVE and MAN's fall.

- முறைபிட்ட சப்தமது முழங்கியதே யம்பரத்திஸ்  
 அம்பரத்தாடு மழுகனது கண்டுகொண்டே  
 † ஆடாடென் றாடினன் ஆட்டிவிடப் பம்பரம்போல்  
 2\* தேவியன்றொருத்தி தேவடியான்போற் குதித்தான்.  
 ஆட்டமுங்குதிப்பு மதிசயன் யிருக்குதென்று  
 ஆனந்த மயங்கட்டிந்து அசுண்டெவ்ளியாயிருந்த  
 3 ஆதியவள் எணியின்றான் அவசரம் யோழுவந்தான் :  
 4 மாயப்புலைச்சியவள் மகிழ்ந்துகிலவார்க்கைசொல்ல  
 5 மாயவுருவிலேனுன் மனமதுகப் பேசுவற்றேன்.

## V

Natural Man and His bitter Experience of the World i.e. After 'Paradise Lost.

பேசினபேச் சென்ன வாதிட்ட வார்த்தையென்ன

- 6 மாயைவந்து ஜாலம்செய்ய மல்லுக்குளன் தின்றதென்ன  
 சொல்லச்சொல்ல வளருமம்மா சூதுவாது தொடருமம்மா.  
 கருங்கச்சொல்லி விளங்கவைப்பேன் சின்மயமே சாக்விநிற்பாய்,  
 மாறையவன்கையாலே மதனன்றபட்ட அவஸ்தையெல்லாம்  
 சொல்லத்தான் ஏறுது சொல்வன்மை போகிது:

1. Maya or Avidya symbolised by the Serpent in the Bible.

2. Perfect Man or Adam before his Fall.

† Vidya or true knowledge - Eve before the fall:—Perfect Womanhood—the Crowning Glory of God's creation.

§ The Voice reached the Throne of God i.e. The Self-luminous plane or The highest plane transcending thought where the light of all lights shineth in Glory.

† Set the Great Law of Evolution to work.

2 The Divine Energy called the Word or the Holy Ghost.—The whole line means: The Law of Evolution began to work with the utmost speed.

3 Suddhamayā at one with God, variously called Parasakti, Ambika and other names all connoting the same stat of consciousness known as the Turya state or Paramahansa—pure Satva.

4 Asuddhamayā i.e. impure or tainted by a slight admixture of Rajas and Tamas or subject to Gunas i.e. to passion and ignorance i.e. Nature in the Eve that yielded to Temptation.

5 Denotes the fall of Man from his perfect State: Describes Jivotpatthi, or birth of Natural Man.

6 The Differentiating Spirit called the World or Worldly Spirit,

7 The real man i.e. the Soul of man or Atman, that knows and wills.

8 வயிற்றையவன் நொந்துகொண்டான் வாயால்மிகப்பித்தற்றவற்றான்; எண்ணுத எண்ணமெல்லாம் எண்ணிமிக நொந்துபோனான். பாழ்வயிறே பழங்கிணறே பழிபாவ முனக்கிலேபோ!

## VI.

His disgust of the world and turning away from its vanities.

“இதா ஹிதம்பாராயே ‘இடும்பை கர்’ என்வயிறே!  
உன்னைத் துர்த்தாலும் துர்வதில்லை துறெடுத்தாலும் தெளிவதில்லை  
துறந்தாலும் விடுவதில்லை துதித்தாலுங் கேட்பதில்லை  
உறைத்தால் உபாதிக்கொள்வாய் புளிப்பானால் போகா தென்பாய்  
மிஞ்ந்து போட்டால் வருந்திவாய் குறைந்து போட்டால் எரிந்திடுவாய்  
மட்டுமிதம் தப்பாமல் மனிசியிதம் மிசகாமல்  
கசுருகியோ நெற்றனுக்கு சமைத்துச் சுடப்படக்கவேண்டும்.  
வேண்டியதை வேண்டியபடி வேணமட்டும் படைத்தேனே!  
படைத்ததற்குப் பயனென்சொல் பாழ்வயிறே பெருச்சாவியே.”9

## VII.

His thirsting to attain his former state of Bliss or endeavour to regain Paradise.

“உண்டுதே துறங்கியுனக் குழைத்ததெல்லாம் போதுமென்றே  
ஓய்ந்தொழிந் துட்கா வுன்னினே இுள்ளத்தே.  
நீ ஆட்டிவைத்தபடியெல்லாம் ஆடினேன் வெகுகாலம்  
ஆடியலுத்ததன்றி ஆனதொன்று கண்டதில்லை.  
பண்டைபோ லுன்றனுக்குப் படைக்க இப்போ ஆளில்லை;  
ஆளில்லா வேளையிலே நீ யடுத்தல்லோ பிழைக்கவேண்டும்!  
கசியென்ன உருகியென்ன சொருக நாலுனக்கென்ன!  
அடைகாய் கனிகிழங்கு அகப்பட்டதைப்புகிக்கும்—  
பெரியதொரு வீடுதனில் பெருமை யுனக்குண்டோ சொல்வாய்!”

## VIII.

Rising of the Christ in Man: Takes the Great Vow of Renunciation and thus “Overcomes the World.”

“உன்னோடு வாழ்தவரி” துணர்ந்தே யுனையொழித்தார் பெரியோர்கள்;  
உனையொழிக்காக் காரணத்தா லுழலுகிறேன் மிகநொந்து;  
உன்னோடு ஒத்துவாழ உபாயமொன்று சொல்லுவன்கேள்,  
என்சொற்படியே நீநடந்தால் எக்காலும் சுகித்திடலாம்:  
“கண்டது கிடைத்ததுவைக் கனிவுடனே பரிந்தளிப்பேன்;

8 Belly the Symbolical representation of the Cosmic World or external Nature in the Microcosm of Man.

9 The fabled Vehicle of Ganesa or Vigneswara, the Lord of Nature and Natural or Psychic Powers which are the greatest obstacles to realisation by man of his own true Self.

10. Aiming to lead the original Blissful Life of undifferentiating knowledge which is Life Eternal.

- அளித்ததைப் புசித்து நீயடங்கியே யிருந்தையானால்,  
அகிலமுழு துளதாரு மதிலேதும் சங்கையில்கை;  
சற்றேனுமே யுறமாளுக விருந்தாயே யாமாகில்,  
கருமலுனை யொழித்துக் குந்திடுவேன் கம்மாகான்.”

ஓம் தத் தத்.

### ஜீவயாத்திரை.—LIFE'S PILGRIMAGE.

1.

அருளெனப்படுவது மருளற்ற சிந்தை  
மருளே யிருளில் மயக்க மச்சமுமாம்  
மயக்கந்தானதும் மாசற்ற சிந்தையில்  
சிந்தை தெளியத் தெளியச் சிவமதுவாமே.

2.

சிந்தைய தென்னச் சித்தென்ன வேறில்லை  
சிந்தை தெளிந்திடச் சித்ததுவாமே  
சித்தது வாவது பூண்டொளி தானே  
உள்ளொளி விளங்கிடும் சித்தபையாமே.

3.

உள்ளொளியாவ துள்ளுணர்ச் சோதியே  
உள்ளுணர்ச் சோதியு முனுணர் வழிந்தது  
ஊனுணர் வாவது முலகயி ஞானமே  
உலகயிஞான முடலுண்மை பென்றிடும்.

4.

உடலுண்மை பென்றே யுலகை யாபந்திடும்  
உடலுக்கின்ப முலகிலே பென்றிடும்.  
உலகெவர்தேடி யலுத்தது போனபின்  
உடலைவிட்டுயிரிலே யின்பத்தைத் தேடிடும்.

5.

இன்பத்தைத்தேடி யிகசுக நாடிடும்  
இன்பயிகத்திற்கண்டது னுண்மையுணர்ந்தபின்  
மின்னற்போலது மறைவ தென்றொலுக்கும்  
ஒலுத்தபி னுண்மையை யுலகிலே தேடிடும்.

6.

உலகமோ கானற்சலமாம் கடுவெளித்தோற்றம்  
உலகமேசதமெனி னுண்மையு துன்புறபிம்  
மலமிரு சிந்தையை மாஸ்பயி லாட்டிடும்  
மாதுமியில்லா மரக்கலமாக்கிக் கடுவெளி  
[தன்னிற் கரைந்திடுமதுவே.

7. கடுவெளிபோலச் சரைந்திடு மதுகாற்றுமல்ல  
கடுவெளிபோலச் சுட்டிடும்து நெருப்புமல்ல  
நடுவெளியாக நின்றுமெது ஆக்சமல்ல  
நீர்நிலைபோலத் தோற்றிடுமது சலமுமல்ல.

8. சலமுமல்லவது பிருதியிபெனப் பேர்கொண்ட பூதமுமல்ல;  
மலமுள நெஞ்சின் தோற்றமே பல்ல வதிலொரு பேதமுமில்லை;  
பேதத்தை நீக்கியே பேதமறக் காண்பார்க்கது கடுவெளித்தோற்றமாம்;  
கடுவெளியாவதும் கடொளியாவதும் கடவுளேயன்றி வேறொன்றல்ல.

“AS WE THINK SO WE ARE”

## “மனம்போலிருக்கும் மாங்கல்யம்”

“மனம்போலிருக்கும் மாங்கல்யம்.” இந்தப் பழமொழியை நம்மிருக்களில்பெண் டர்கள் வெகு சாதாரணமாய் வழங்கி வருகிறார்கள். ஒரு ஸ்திரீ மற்றொருவனைப் பார்த்து அவளுக்குண்டான மேன்மையையோ தாழ்மையைப்போ சிந்தித்து அதற்கால்பதமான காரணமு மவளிடத்திருக்கக் கண்டபொழுது “மனம்போலிருந்தது மாங்கல்யம்; அதற்கு யார் என்ன செய்யலாம்” என்று சொல்வது வழக்கம். சிறு பெண்களுக்குப் புத்தி சொல்லும் பொழுதும், ‘அம்மா நீ யாரையும்பற்றிக் கெடுதல் நீணயாதே; நம் மனம்போலிருக்கும் மாங்கல்யம்’ என்று சொல்வதுண்டு. இந்த அநி சாதாரணமான வரனத்தில் அதிமேலான உண்மைவீதியொன்று பொதிந்துகிடக்கிறது. அதை மேற்றிசையாரில் அதி மேலான விஜ்ஞான கிரேஷ்டர் இப்பொழுது தான் கண்டுபிடித்து தூதனமாக ஒருவாறு அனுஷ்டிக்கத் தொடங்குகிறார்கள். மேற்றிசையாருக்கு தூதனமாகப்படும் அதிமேலான வுண்மை, நம்மவர்க்குள் அதி சாதாரணமாக வழங்கிவரும் பழமொழியாம் பண்டைச்சொல்லாக விருக்கிறது. இதனால் வேதபூமியாம் இப்பந்தகண்டத்தில் ஸ்த்யம் வெகு காலமாகத் தழைத்து விளங்கிப்பதென்பது விளங்குகிறதல்லவா? இப்பழமொழியிற் பொதிந்து கிடக்கு முண்மை பென்னவெனில், நம்மனம் எப்படியிருக்கிறதோ, அப்படியே இருக்கும் நமக்கு வரும் நன்மையும் என்பதாம். மேற்றிசையார் கண்டிபிடித்திருக்கு முண்மையாவது: “தாமெப்படி நீணக்கிறோமோ அப்படியே எல்லாம் நமக்கு லபிக்கிறது”—என்பதாம். எண்ணம் மின்சாரத்திலும் அதி குகந்தமான சக்தி வாய்ந்த ஒரு தத்துவப்பொருள் என்பது அவர்களுக்கு இப்பொழுது தான் உள்ளத்தில் உதித்து அதை பழிர்முகாராய்ச்சி வழியாக அவர்கள் சக்கையற வுணர்ந்து உண்மை பென்று ஒப்புக் கொண்டுள்ளனர். இந்த வுண்மை அனாதிகாலத்தொட்டி இந்தியாவிலுள்ள பக்தர்கள், முத்தர்கள், யோகிகள், ஞானிகள் எல்லாராலும் ஸத்யவழியிற் செல்வதற்கு முதலுண்மையாகக் கொண்டு அனுஷ்டித்து வரப்பட்டிருக்கிறது. தாயுமானவர்,—

“சந்ததமும்வேதமொழி யாதொன்றுபற்றினது தான்வந்துமுற்றமெனனால்  
சமீபதிருந்தாலு மணமுண்டென்பது சதாவிஷ்டர் மீனவதில்லை  
சிந்தையறியார்க்கீது போதிப்பதல்லவே செப்பினும்வெகுதர்க்கமாம்”

—என்று வெகு அழகாக இந்த வுண்மையை யெடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார். நாம் உண்மையாக என்னும் எண்ணம்போல் எல்லாம் நமக்கு லபிக்கிறதாயிருந்தால், அப்பொழுது நமக்கு நேரிடும் இன்பதுன்பநிவிஷயங்களுக்கெல்லாம் நாமே பல்லவோ காரணமாகிறோம். ‘மனம்போலிருக்கும் மாங்கல்யம்’. “மாங்கல்யம்” இகபரசுக மெல்லாவற்றையும் அறிக்கக் காரணமாயிருக்கும் சுமங்கலித்வமாம். அதாவது பத்னிக்துவம். ஒரு ஸ்திரீ அடையக்கூடிய எல்லாப் பேறுகளிலும் மேலானபேறு மாங்கல்யப்பேறும், “தாயே, சசுவரி, என்னை என்ன செய்தாலுஞ் சேப், மாங்கல்யப்பிச்சைமட்டும் குறைவின்றிக் கொடுத்துக்க” பென்னும் இந்த ஒருவரே தம்மபத்னிகனெல்லாரும் கோறும் வரனும், நாமறிந்த உத்தமபத்னியாம்

ஒரு இளமியது அவள் சிறு பெண்ணாயிருந்த காலத்தில் கணவனோடு வாழ்வந்த புதிதில் தன் குற்றங்களுகளைத் திருத்திக்கொள்ளும் பொருட்டு, அவைகளைக் குறிப்பிட்டு வைத்து வந்த தினசரிக்குமிடில், அன்றன்ருடம் நடந்த சம்பவங்களையும் அதன்மேல் அவள் மனதுக்குப்பட்ட எண்ணங்களையும் குறிப்பிட்டபின், 'ஸ்வாமி, நல்லபுத்தியைக் கொடுக்கவேண்டும்; மங்கலியத்தோடு போகவேண்டும்' என்ற கிரார்த்தனை தின்பிரதிசூழிப்பின் கடைசியிலும் எழுதியிருந்தது. இப்பெண்மணி இந்த இடையறாச் சிந்தனையால் மிகவும் மேலான நல்வழியடைந்ததன்றி, சாவித்திரி சத்தியவான் உயிரைக் காத்தது போல், தன் பர்த்தாவுக்கு நேர்ந்த மரணபத்தையும் தன் பக்தி வலிமையினால் நீக்கி, அவருக்கு உய்யும்வழிகாட்டி தானும் மாங்கல்யத்தோடு நல்ல பதவி யடைந்தார். இப்படிப்பட்ட புண்ணியவதிகள் இப்புவியில் எத்தனை யோ பேர்களிருப்பதினால் தான் தர்மம் தலைகவிழ்ந்து போகாது எப்போதும்போல் நாலுகாலம் நடந்து தவழ்ந்து வருகிறது. ஆகையால் இதைவாசிக்கும் நண்பர்களை 'நம்மனம் போலிருக்கும் மாங்கல்யம்' என்பதை உறுதியாய்க் கொள்ளுங்கள். உறுதியாய் நம்பி உண்மை வழிப் பட்டு நடவுங்கள். ஊருக்கு முலகுக்கு மொப்ப நடித்து உள்ளத்தில் கள்ளம் பாராட்டுவதை விட்டொழியுங்கள். ஏனென்றால் உங்கள் எண்ணமயிந்து உள்ளபடி உங்கள் எண்ணமிருந்த வாறு படியுமிக்கும் பரமன் உங்கள் உள்ளத்திலேபேரீங்கலியாது வாசஞ் செய்து வருகிறான். உங்கள் உள்ளமுடையானே ஏமாற்ற உங்களால் முடியாது. தேசத்தில் உருவத்தில் ஸ்திரீ புருஷ வித்யாசமெப்படியிருந்த போதிலும், தேசம் விட்டு தேசியம் ஜீவனுக்கு அகமுடையான் அவன் ஒருவனே. எல்லாவுயிர்களுக்கும் புருஷனாயிருந்ததால் அவனைப் புருஷோத்தமனென்று வேதங்கள் சிலாகித்துக் கூறுகின்றன. இந்தப்பரம்புருஷனுக்கு ஸ்திரீ புருஷரூபமான நாமெல்லாரும் ஸ்திரீகளே யாவோம்: இவன் கையால் தொட்டுக் கட்டிய தாலி நமக்குத் திரிநூதால் தான் நமக்கு எல்லா சுபமும் சுகந்தமுமுண்டு. புருஷார்த்தம் நான்கும் இந்த மாங்கல்யப்பிச்சையொன்றிலேயே நாம் அடையப் பெறுவோம். நாம் நமது ஆண்பின்னைகளுக்குக்கால்கட்டுக் கட்டுவதாகச் சொல்லி ஒரு பெண்ணைப்பிடித்து அவள் கழுத்தில் மூன்று முடிச்சும் முற்றப்போட்டு இருவரு மினிப் பிரியின்வி சுகம் வந்தாலும் துக்கம் வந்தாலும் கட்டின கட்டுக்குப் பங்கமின்றி யிழுத்துக் கொண்டு உண்மை வழிப்பட்டியுங்கள் என்று வாழ்த்துகிறது போலவே, எல்லாம்வல்ல கடவுள் ஜீவகோடிகளை யெல்லாம் சிருஷ்டித்து மாணுடசீவன்களைபெல்லாம் தனக்கு ஒரு கால்கட்டாகக் கட்டிப்போட்டுக்கொண்டு, நாம் உய்யும்படி நம்மோடு கூட விருந்து மன்றாடி வருகிறார். இந்த உண்மையை யறிந்தே ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்,

“சித்தமெனும் தின்கயிற்றூந் திருப்பரதம் கட்டுவித்த

வித்தகனூர் வினாயாடல் விளங்குதில்லை கண்டேனே.”

பெய்ந்து செப்பியுள்ளார். அற்பஜீவனாகிய நாம் ஒரு பெண்ணை மனைவியாகக் கொண்டு அதனால் வரும் சம்ஸாரபலத்தைத் தாங்கமாட்டாது தவிக்கிறோம். எல்லா ஜீவன்களையும் மனைவியாகக்கொண்ட பரமாத்மா, பற்றற்று விளங்கும் பாஞ்சேந்தியாகையால், சம்ஸாரபெந்தமென்பது சிறிதுமின்றி ஆக்கல்முதல் அழித்துக்காத்த வீரகவுள்ள ஐந்தொழில்களையும் ஒரு லீலா வினோதமாக நடத்திவருகிறார். அவருக்கு விளையாட்டு நமக்கு வினையாகமுடிகிறது. ஏன்? ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொன்னதைக் கேளுங்கள்: “நான் எல்லாவற்றையும் சிருஷ்டித்துக் காப்

பலனுயிருந்தும் நான் பற்றற்று விளங்குவதால் அக்கர்மங்கள் என்னைப் பாதிப்பதில்லை” ஆனையால் கர்மபலத் தியாகமாம், உண்மையான அகத்துறவுபூண் நெழ்த்துவருவோமானால், நாமும் கர்மபந்தமின்றி, பரமபுருஷனுக்கு மனதொத்த தர்மபத்தினிகளாகவிரும்ந்து அவரோடு விளையாடி வரலாம். இதற்குவேண்டியது பற்றற்ற தன்மையும் பக்தியுமே. பற்றற்றுப்போனால் பக்தி தானே புண்டாகும். காய் பழுத்து விழ்ந்தால், வித்துதானே முளைக்குமல்லவா? இந்த வண்மையை புணர்த்தவே “விட்டுப்பிடி” யென்னும் திருவார்த்தையைத் திருவாய்மலர்ந்தருளியது— இந்த சூக்ஷ்மவிதி புணர்ந்தே மணிவாசகப் பெருமானும் அவர் “திருப்புவல்பலில்,”

“உற்றூரையான்வேண்டேன், ஊர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்

கற்றூரையான்வேண்டேன் கற்பனவும் இனிஅழமையும்;

ஞற்றலத் தயர்ந்துரையும் கடத்தா! உன் குரைக்கழங்கே

கற்றுவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுமெனே.”

—என்று மனதுருக வெகு அழகாகப் பாடியுள்ளார். இப்படிச் சுண்ணையின்றி தாய்போல் மனங் கசிந்து அவர் திருவடிக் கமலத்தையே நினைத் துருகிய பக்தராம் அன்பரைக்காப்பற்ற அவரை ஆட்கொண்ட பரமசிவன் என்ன என்ன அதிசயங்களெல்லாரு் செய்து விளையாட்டுக் காட்டினார்! குதிரை வாங்கக் கொடுத்த பொண்ணை அவர் சிவனடியார்க்கு வழங்கிவிட்டு குருபாதம் கிடைத்ததென்று மகிழ்ந்து தேனுண்ட வண்டுபோல் ரீங்காரம் செய்துகொண்டு பக்தி வெறி மேலிட்டுத்தமிழறித் திரும்ப, குதிரைகளெங்கே, குதிரை வாங்கக் கொடுத்த பொன்னெங்கே யென்று சாவி, வருத்திய அரசனுக்குக் குதிரை வருமென்று சாக்குச் சொல்லு வித்து, பக்தன் வாக்குப்பொய்யாகாது காக்க, ஊரிலுள்ள நரிகளை யெல்லாம் பிடித்துப் பரிக ளாக்கித் தானும் “துரியப்பரி” யிலேறி ஒப்புயர்வற்ற குதிரை வியாபாரியாக வந்து காட்டினார்.—தான் வந்த உண்மையைத் தனது பக்தன் ஒருவனன்றி மற்றப்படியுள்ள மன்னனும் மகா ஜனங்களு மறியாமையால், பிந்தி பரிகளை யெல்லாம் நரிகளாக்கி அவை ஊரையிட்டுக் கொண்டு ஊரைப் பாழாக்கும்படிச் செய்தார். இன்னமும் அரசனுக்குப் புத்திவராமை கண்டு வைையில் வெள்ளத்தை வரவிட்டு, உடைப்படைக்க ஊரெல்லாங்கூ உக்கிரமா யுழைக்கையில், தான் அங்கு பிட்டு வித்த அநாதைக் கிழவியாம் வந்தியம்மை யென்பவளுக்கு, பிட்டுக்கு மண் சுமப்பதாக ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு, பிட்டை வாங்கித் தின்னுவிட்டு, வேலை யொன் றிஞ் செய்யாது, மரத்து நிழலில் பள்ளிகொண்டிருந்து, கடைசியில் அரசன் விசாரணை செய்து, வேலை செய்யாமையக்காரப்பிரம்பா லடிக்க, அந்த அடி அண்டசராசரங்களிலெல்லாம் பட்டு உறைக்கும்படிச்செய்து ஒருகூடை மண்ணைக் கொட்டி யுடைப்பை யடைத்துவிட்டுத், திடீரென மறைந்து அசிரியாய் ஆகாத்திற் றோன்றி தான் செய்த திருவிளையாட்டுகளின் மம்மத்தை புணர்த்தி, தன் பக்தனை இனி வருத்தாதபடி, அரசனுக்குப் புத்திசொல்லி ஆசீர்வ தித்து அந்தர்த்தானமாயினார் என்பது ஐதிகம். இந்தத் திருவிளையாட்டை யின்னாறுக்கும் மதுரையில் ஆவணிமூலத்தன்று பிட்டுத்தோப்பில் ஸ்வாமி எழுந்தருளியப் பல்லாயிரம் ஜனங்கள் தரிசிக்கப் பெரிய உற்சவமாக நடத்தி வருகிறார்கள். ஆனால் இத் திருவிளையாட்டின் மம்மத்தை புணர்வார் அபூர்வமாகவே யிருப்பார். ஐதிகமாக நடக்கும் திருவிளையாட்டுக் ளத்தனையும் அத்தைவதாகப் பார்க்கில் நம் முள்ளத்துக்குள்ளே புண்மையாகப்பயிம். இந்த ஆவணிமூலத் திருவிழாச்சிறப்பை ஐதிக பாவனைக்கும் அத்தைவ பாவத்துக்கும் யொருந்த நவமணி மாலை



யாகத் “திருவிளையாட்டுச் சிறப்பு” என்னும் தலைப்பெயரிட்டு ஆனந்தத்துய்மொழிக்கு முன்னு  
சையாக்கிச் செர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை யிதன்சீழே பார்த்துமிற்று கொள்க. இங்கே  
“மனம்போலிருக்கும் மறங்கல்ம்” என்னும் பென்மர் வசனத்திற் பொதிந்துள்ள பெரிய  
தோர் உண்மையை விளக்கி வற்புறுத்திக் காட்டுவதே நம் கருத்தாய் இனத்திற் தொடங்கியதால்  
அந்த மம்போடி இதை முடிப்போம்.

ஸ்த்யானந்த

“THE SACRED SPORTS—THEIR INNER MEANING.”

(Avani-moolam festival)

“திருவிளையாட்டுச் சிறப்பு”.

(ஆவணி மூலம்)

உந்திக் கமலத்துறையடிமவன் கிரங்கொய்தான்  
பெந்தமறுத்தான்வான் பாரினில் வந்தவழித்தான்  
முந்தியவன்தான் கொடுத்து முழுதுமடிமைகொண்டான்  
பிந்தியவனிடர் தீர்ப்பான் பரியாக்கிரியாக்கிப் பாரில்க விரைதெய்தான்.  
புந்திந்தி வைகைகவெள்ளம் புலன்பொயிற் பாயவிட்டு  
மந்தமதிபாண்டியனார் மனச்செறுக்கடக்கவெண்ணி  
வந்தியம்மை கூலியாளாய் வந்துவிளையாட்டுக்காட்டி  
சந்ததமுமுண்மைதனை யுலகறியச்சாறுவத்தான்  
விரைதமிழ்கந்தாலர் விளையாட்டையென்சொல்வேன்!

அகங்கரித்த பிரம்மாவின் ஐந்து சிர்க்களில் ஒன்றைக்கொய்த பரமசிவனாவர்,  
தன்னையே சரணமென்றடைந்த பரிபக்குவம் நிறைந்த பக்தனது துக்கத்தைப் போக்குவான்,  
பிறப்பிறப்பென்னும் திராச்சுற்றுச்சுழற்சியிற் பட்டுமுறும் அவன் பெருந்தங்கையுறுத்து  
அவனை யாட்டுகொள்ளவேண்டி கருணைமிகுகியால், இப்புவியில் வந்து ‘மான்காட்டி மான்பிடிப்  
பான்’ செய்கைபோல், மானிட ரூபமெடுத்தவதிரித்தான். அவகரித்த பரமசிவன் குருவாகத்  
தோன்றி தாள் கொடுத்து அப் பக்தன்மனதை முற்றுப் கொள்ளுகொண்டு, உடல் பெருளா  
வியுமொருங்கே தன்னதாக வேற்றுக்கொண்டு அவன் திரிகரணங்களையும் தனக்கடிமையாக்கி,  
பிந்தி அதுபற்றி அபக்தனான்கு நேர்த துன்பங்களைத்துடைக்குமாறு, நரியைப் பரியாக்  
கிடும், பரியை நரியாக்கிடும், பலவிதமாக ஜாலவித்தைகள்செய்து உலகத்தார் அதிசயிக்கும்படி  
செய்தான். இவ்வளவுமேசெய்த எம்பிரான் இம்மட்டோடு நில்லாது அறிவு நதியாகிய வைகை  
யில் பிரவாக முண்டாகச்செய்து, அதை நகர்ப்புறங்களிலெல்லாம் பாயவிட்டு, மந்தமதியுள்  
ளவனான பரணியுராஜன் மனச்செறுக்கையடைவெண்ணி, அருளைப் பட்டிவிற்பு ஜீவிக்  
கும் ஏழைக்கிழவி வீர்தியம்மைக்குக் கூலியாளாகவந்து அவள் பங்குக்குள்ள கரையைக் கட்ட  
வுடன்பட்டும் அப்படிச் செய்யாது ஹடம் பண்ணி விளையாட்டுக்காட்டிப் பிரம்படிப்பட்டு

வேலையை முடித்துப் பிந்தியெக்காலமும் உலகத்தார் உண்மையை யறியும்படி ஆகாச்லாணியின் அசரீரிவாக்கினால் உள்ளதை யுள்ளபடி விளங்கவைத்தான். இப்படி மிகுதியும் வேடிக்கைகள் செய்யும் அழகனும் என் னாதன் விளையாட்டுச்சிறப்பை யான் என்னென்று செப்புவேன், ஏதென்றியம்புவேன்! ஒன்றுஞ்சொல்லவையிதது அவன் திருவிளையாட்டி லிடுபட்டுப் புருஷனை யடைந்த புண்யவதிபோல் மெளனஞ் சாதித்து நிந்திறேன் என்றபடி. இற்றைக்குச் சுமார் எண்ணூறு வருஷங்களுக்குமுன் எம்பெருமானார் அவர் பத்தசிகாமணியாம் திருவாதவூரடி களுக்குச் செய்த லீலைகளை வருஷப் பிரதிவருஷமும் பத்தஜனப்பிரீதியார்த்தம் மதுரையம் பதியில் வைகைக்கரையில் ஆவணிமூலத் திருவிழாவை முன்னிட்டு ஐதிகபாவணியாகச்செய்து காட்டுகிறார்கள். கோயிலில் இவ்வுத்ஸவம் வருஷத்துக்கொரு முறையே நேர்வதானாலும், எம்பெருமான் திருப்பாதத்தைச் சிந்தையில் வைத்து “கற்றுவின் மனம்போலக் கசிந்துரு கும்” பத்த சிரேஷ்டர்களுக்குக் கடிக்கேதோறும் இத்திருவிளையாட்டைச் செய்துகாட்டுகிறார். ஆனால் சாதாரணஜனங்கள் உணர்வதற்கில்லை. வைகையிற் பிரவாகம் வந்தும், மந்திரிமார், வந்தியம்மை கல்லியாளாய் வந்தவர் திருமேனியின் கார்த்திகண்டு அவரைத்தீண்ட அஞ்சியும், மந்தமதியாம் அரிமருத்தன பாண்டியன் மனச்செருக்கால் அவரைப் பிரம்புகொண்டடித்துப் பிரமித்து நின்றதுபோல், புத்திமாளக்கொன்றும், படித்தவர்களொன்றும் பேர்கொண்டு விளங் கும் உளக்கண் மழுங்கிய உள்ளதஸ்தானத்திலுள்ளார் எத்தனையோ பேர்கள், எம்பெருமானைப் பொற்பிரம்புகொண்டு அடிக்காது அதிலும் குஷ்மமானதும், வடுமாறத்தன்மைபற்றி அதி லும்கொடுமை புரியத்தக்கதுமான வாக்கென்றும் நாப்பிரம்பாடித்து எம்பெருமான் திருக் கோயில் கொண்டுள்ள “ஏழைமனம்” நோகச்செய்கிறார்கள். இவர்கள் வன்மையிலும் புண்மை பெரிதாயுளதுகண்டு அடியார் உள்ளம்பழுங்கி உடம்புவெதும்பி, வன்னெஞ்சராம் இவர் உள்ள முருகச் செய்தொழிலியிதது பரிதவிக்கின்றார்கள். தஞ்சமென்றடைந்தார்க்கஞ்சே லென்ற பயங்கொடுக்கும் ஆண்டவனையன்றி இவ்வுடிமைகளுக்கு ஆக்கமுஞ் செல்வமும் வேறென்றில தால், விரும்பியதைப்பெறாத இளங்குழவி விம்மி விம்மியழுவதுபோல், தவித்தார் துன்பத் துடைக்குத் தயாவிதியும் பரமதயாளுவின் பாதத்தையே சிந்தித்துப் பரிதவித் தழுவதன்றி இவர்கள் வேறென்றறியார். இப்படிப்பட்டதோர் சமயத்தில் வெளிவந்தது இத் “திருவிண் ணப்பம்.” அதை பிங்கு தீட்டிவைப்பாம்:—

“பிட்டுக்கு மணசுமந்து பிரம்படிப்பட்டு

மட்டுக்குமிஞ்சி மனங்கல்லாச் சமையலுற்றால்

எட்டுக்கு முன்னே யிருந்தவரை யாட்டுவித்து

அட்டுண்டு வாழ்வார்க் கதிதியர்வந்தாளாயோ!”

—பிட்டுக் காரியாம் துவந்தியம்மைசுட்டபிட்டுகள் எம்பிரான்வரவும் எல்லாம் உதிர்ந்து உதி ர்ந்து போயின. இக்கன்னெஞ்சர் வித்தாகவம் மேற்கொண்டு சுடும்பிட்டுகள் எல்லாம் கல்லா கப் போகின்றன. இவருடைய எண்ணங்களும பாவனைகளும் மனதுருகும் சபாவமுள்ளதாக

† ‘வந்தி’ யென்பதற்கு வாயு, மலடு என்றிரு அருத்தங்களுண்டு. வாயுவம்மை யென்பதை மனதுக்கு காரணமாம் அத்தக்காணத்துக்கு உலகமயர்க்கொன்னலிம். விவாகமாகிப் பின்னெபெறுதவர்களை மலையா தலால், பகவானைச்சிந்தையிலே வைத்துப்பூஜித்தும் அவன் திருவட்பிரசாதமாம் தருத்தாங்கி கோழுகுரி யோதயமானுற்போலும் பிரசுரிக்கும் ஞானபாஸ்காலும் குழுவியைப்பெறாத சீவன்கள் மலடிகளுக் கொப்பா வர்க்கொன்பதிற்சத்தேகமில்லையே. பக்குவமும் முழுநூலுக்கு இப்போப்பொருத்தும்.

வின்றி, மனதைக் கல்வாக்கும் சுபாவமானவையாக விருக்கின்றன என்றபடி. இவர்கள் மனதையுருக்குவான் பரமசிவனே பிரகாடனராகவந்து சுபாலத்தை பிச்சையோடாகக் கொண்டு இவர்களிடத்து உயிர்ப்பிச்சை யிரந்து குடித்தாலன்றி யிவர்களுக்குப் பக்தியும் சிரத்தையு மென்கிருந்து வரும். அடியார் கிருபையும் அன்பும் இவர்கள் மிகுதிர்க்கப் போதாவாமென்பது கூறப்பட்டது. பகவான் நேரில்வந்து ஸீலசெய்தால், “வை-வை” வழியாக, (ஆசிரவசுரத்தம் இவர்கள் உலையில் வைவைப்பதால் என்றபடி.) “புந்திரதி” யென்னும் மேலறிவாகிய வெள்ளம் கரைபுரண்டுவந்து, அவர்கள் புலன் பொறுகளிற் பாய்ந்து அவைகளை அப்பிரவாகத்தில் மூழ்கச்செய்து, துரியாவஸ்தை புண்டிபண்ணி, ஸாத்திகமணச்செய்துக்குக்குக் காரணமாகிய ரஜோதமக் கலப்புக்களை யொழித்து சித்தி சக்திகளிலும், பக்தியே அவருள்ளத்தைக் கவரத்தக்க உசிதவலைபாமென்றுகாட்டி, அகங்கார மமகாரங்களை யறப்போக்கி, ஜாக்ர, ஸ்வப்பன, சுழத்தி, துரியாவஸ்தைகள் எல்லாவற்றிலும் (சந்ததமும்) பேதமறச்சக்தியத்தையே கண்டுகளித்தனுபவிக்கும், சீகஜாமதியாம், தீரப் பெரும்பறை சாற்றுவிப்பார், (நாதத்தைத் திளப்பி நாதரத்தத்தில் சேர்த்து வைப்பார்) என்றுணர்க. இப்படி நிமிஷந்தோறும் சொல்லமுடியாத விகாராட்டுகள் செய்துகொண்டிருக்கும் அழகுசந்தராமன் என் பிரானநாதர் பண்டைக்காலத்து அவர் அடியார் குழாத்தோடு வந்து அடிமுகொண்ட மணிவாசகப் பெருமானும் குருமணியை உலகறிய ஆட்டுகொண்டதுபோல், நாயினும் கடையேனாகிய ஏழையீ திரக்கங்கொண்டு அவரது அருட்பிரவாக வெள்ளத்தில் மூழ்கச்செய்து புலையனும் பொய்யனைப் புனிதனுக்கி அவர் திருவடிக்கண் நீங்காதிருக்கத் திருவருள்சாதித்துச் சர்வசாம்பிராஜ்யமு மளிக்கப்பெற்ற யான் அவர் திருவிகாராட்டுச் சிறப்பைப் கேட்டும் சிந்தித்தும் மனமுருகாதிருப்ப தெவ்வாறென்பது, எல்லா உண்மைப் பக்தர்களுள்ளத்திலும் இந்த ஆவணி மூலத்தன்று உதித்தெழும் உத்தம சிந்தையாயிருக்கு மென்பது சக்தியம்.

“செம்மைலை மறியாத சித்தரோடும் திரிவேணும்  
மும்மைலை மறவித்து முதலாய முதல்வன்தான்  
ஈம்மையுமோர் பொருளாக்கிளாய்கிவிகை யேத்துவித்த  
அம்மை யெனக்கருளியவா ஞர்பெறுவார் அச்சோவே!”—திருவாசகம்

### THE ILIAD OF HOMER.

ஹோமர் என்னும் மகாகவி பாடிய

இலியயுத்தம்.

முதற்காண்டம்.

152-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.

அகமம்னனுக்கும் அக்கிலனுக்கும் பின்னகம்.

36. சிறைகொள் சுந்தரர் சேபிழைதனையவ எலத்தில்  
நிறைபுமானையா வீட்டிய நிதியையு நிலையா

துறைய வென்னிடத் திருத்தலா லும்பருக் கென்மேற்  
செழிபும் வெஞ்சின மூண்டதோ சிந்துமொழிந்தாய்.

(இ-ள்.) சிறைப்பிடித்துக்கொண்ட அழகிய மடந்தையை அவன் மீமல்வைத்த மோகத்தினாலே அவன் தந்தை கொடுப்பதாகச்சொல்லிய திரவியங்கள் ஒன்றையும் ஒருதாயல் என்னிடத்தே இருத்திக் கொண்டதனாலே தேவர்களுக்கென்பேரில் ஆற்றற்கரிய கொடுஞ்சினம்மூண்டதோ? நல்லசெய்திசொன்னாய்,

37. அழகிலுங்குரைத் தளவிலுமயிலினு மாக்கும்  
எழில்கொண்மா ஷணத்திறத்தினு மிணையிலா துயர்ந்து  
முழைமதர்க்கணென் கிரிதிரிவனப்பினுஞ் சிறந்த  
குழைகிழித்தவேல் விழியினையுத்தலும் கொடிதோ.

(இ-ள்.) அழகிலும், திருணக்கவிலும், அழிவிலும், காரியத்திலும் தனக்கொருவர் சமாளில் லாதபடிச்சிறந்து குளிர்ந்து மதர்த்த கண்ணையுடைய என் பட்டமகிழியாகிய கிரிதிரியிலும் அழகித் திறந்த மடந்தையை நான் விரும்புதல் கொடிய செய்கையாகுமோ? அதற்குக் கதிர்க்கட்டி வில்வாறு கோபிக்கவேண்டுமோ?

38. கருணையார்தருங் கடவுளர் கன்னியைத் துறக்கென்  
றருள்செய்வாரென ஷண்னைபே யனுப்புல லெனக்கோர்  
வெருவுவெங்குறை நேரினும்கிரும்பு மென்முடிசுட்  
கொருவெந்திமைபு முழுவகையறித்தலெந் குறித்தே.

(இ-ள்.) அருள்நிறைந்த செயலங்கள் நீ அக்கன்னிகையைச் சிறைவிடுத்தனுப்ப வேண்டுமென்று எனக்குக்கட்டளை யிவொராயின் நானிந்த கண்ணத்திலே அவர்கள் ஆக்கினைப் பிரகாரம் அனுப்பி விடுவதில் ஆகேற்பணியில்லை. எனக்கு எவ்வளவு கோரமான விபத்துக்கள் வந்தபோதினும் குற்றமில்லை, நான் விரும்பும் என்முடிசுக்கு யாதோர் இடுக்கணும் வாராதபடிச் காத்தலே எனக்குரிய கடமையாகும்.

39. கோதுராவகை குடிக்கைப்புரந்திற் பொருட்டு  
நாதைநீக்குவன் மறந்தை மனத்து நீருணர்ந்து  
திதுறையலென் குறைகளைத் தீர்த்தலுங்கடலை  
எதிவடனென் வெணையிடலழகன்று துமக்கே.

(இ-ள்.) என் பிராஜைகளுக்கு கொருகெடுத்தி யுண்டாகாதபடிச் காக்கவேண்டி நான் விரும்பிய நக் கையை விட்டுவிடுகின்றேன். இச்செய்கையை நீங்கள் மனத்தில் வைத்து எனக்கோர் குறையும் உண்டா காதபடிப் பார்த்துக்கொள்ளுதல் உங்களுக்குக்கடமையாகும். வறியவர்போல என் வருத்தம்படி நீங்கள் என்னைக் கைவிடுதல் உங்களுக்கு முறைமையன்று அந்த இனிப்பம் உங்களுையேசேரும்.

40. போரினவென்றநம் வயலரிவெவர்களும் பொருள்கச்  
செரும்செல்வமுற் தேரலர் பாற்பயிற் துடைய  
வீரனாகியவேந்தனே வெறுங்கைய நென்னுள்  
பாருளாப்பகர் திகழ்க்கியா திடற்றலும் பாச்சே.

(இ-ள்.) உய்த்தத்தில் வெற்றிபெற்ற கமவீரர்களில் ஒவ்வொருவரும் அவரவர்க்குத் தக்கபடி அனேக செல்வமும் சிறந்த பொருள்களும் பகைவரிடத்திலிருந்து கவர்ந்து கொள்ள, அவர்களெல்லா ருக்கும் தலைமை புண்டிருக்கும் வேத்கனுக்கு மாதிரம் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லையென்று என்னைக் கைகொட்டி நகைத்திகழா வண்ணம்செய்தல் உம்முடைய பாரமாகும் என்றான்.

41. அரசனித்திற மறைதலு மக்கின் கேட்டுப்

புரசைமால்களிற்பி யானையிற் பொங்கினென் சிற்றம்  
வரிசைமாறிய மாற்றி வழுத்தின யாங்கள்  
பரிசுதாப்பெறு மொன்பொருள் பறித்திடக் குறித்தே.

(இ-ள்.) இவ்வாறு அகமன்னன் சொல்லிய வார்த்தைகளைக்கேட்டு அக்கிலன் பெருமதங் கொண்ட யானைபோலக் கோபாவேசனாக அரசனினேங்கி, “நீநாங்கள் பரிசாகப்பெற்ற பொருள்களை அபகரித்தல் குறித்து இப்படிப்பட்ட முறையிறந்த வார்த்தைகளைக் கூறினாய். அதை என்னியேனோ”.

42. வெய்யபோரினில் வீரரை யெதிர்த்தனம் விளிந்துச்  
செய்யபேர னாழித்துவண் னகர்பரி சிதைத்துப்  
பெய்யுநீனிதி யனைத்தையும் பெய்துதின் கையில்  
ஐயகோவெனவறிதி யாமகலவோ வறறந்தாய்.

(இ-ள்.) கொடிய போரினில் அநேக வீரர்களை எதிர்த்துக்கொண்டு, அநேக சிறந்த கோட்டைகளை யழித்து, வனம் பொருந்திய நகரங்களைச் சிதைத்துப் பெற்ற பெருஞ்செல்வ மெல்லாவற்றையும் உன் கையில் கொட்டிக்கொடுத்துவிட்டு, நாங்கள் ஐயோ வென்று வெறும் கைபாய்ச் செல்லவோ நீ இவ்வாறு கூறினாய்?

43. நன்றுகூறினை நலந்தரு புதழினை யிகழ்ந்து  
துன்றுகொள்ளையை விரும்புகி யாமெனிற் துன்னா  
வென்றிமாபுரம் வீழ்ந்தபின் விறுப்புறப்பெறிதி  
அன்றியெம் பரிசிழக்கலே மறிதியென் றறைந்தான்.

(இ-ள்.) நீ கூறினது நன்றியுருக்கின்றது. பெருமையும் புதலும் விட்டுப்பொருளுொன்றையே மேலாகக்கருதித் கொள்ளை கொள்ளுதலை இச்சிப்பாயானால், பகைவர் நகராகிய தராய் நகரை வென்ற பின்பு வேண்டியபடிப் பெற்றுக்கொள்வாயாக அல்லாமல், யாங்கள் பெற்ற பொருள்களைப்பிடுங்கித் கொள்ளச்சம்மதிக்கமாட்டோம். அறிவாய் என்றான்.

44. கேட்டுவேந்தனுங் கிளத்தின னீபெறக்கிடைத்த  
நாட்டமாரெழி னுறுநுதலனைபுண் டுவக்கப்  
பூட்டுவாரிளம் புணர்முலைப் பூங்கொடி யெனக்கிங்  
கூட்டுமின்பினைத் துறப்பனே லொன்விதிங் குறைத்தாய்.

(இ-ள்.) அதுகேட்டு அகமன்னன் சொல்லுகின்றான்; உனக்குக்கிடைத்தோர் மாதோடும் நீ கூறித்திருப்ப நான்மாதிரி என்ருக்கிடைத்த மங்கையை விட்டுவிடுவேனோ? நன்றாகச் சொன்னாய்!

45. வலியையரீவயப் போரினில்வானவன் போலப்  
பொலிவையாயினும் யான்பெறும் பொற்கொடி தன்னைச்  
கிலைவலாய்விடுத் திடுகெனச்செப்புந் மொழியால்  
அலைபுகெஞ்சலாய் கிடுத்திடற் கமைவனேவறையி.

(இ-ள்.) நீ மகாபராக்கிரமகாலிதான், ஒப்புக்கொண்டேன்; உயுத்தத்தில் சேவனைப்போலச் செளரியத்தால் விளங்குவாய், ஆயினும், உன் சொற்படி யெல்லாம் நான் கேட்பேனென்றெண்ணி விட்டாயோ? நீ என்னை இப்பெண்ணை விட்டுவிடு என்று சொன்னமாதிரித்திறந்துனே எனக்கொர் ரிச்சயபுத்தியில்லாமல் உன்சொற்படியே விட்டு விடுதற்குச் சம்மதிப்பேனா? இப்பேதை யெண்ணம் என் கொண்டாய் சொல்வாய்?

46. பிடுமேயிய பிறைதுதற் பெண்ணாழ் திவட்கிற்  
கிடதாம்பெரும் பொருளெனக் கிருகவன்றேற்  
கும்வன்கிறைப் பரிம்பிறகோற் றொழிதன்னை  
நாடியே வலத்துடனியவன்புறுவ வையின்றேன்.

(இ-ள்.) என்னை அனுப்பியிடச்சொல்லும் இந்த அருடம் போன்ற அரியபெண்ணுக்கிடாகப் பெரும்பொருள் எனக்குத்தருக; இல்லாவியில், உன்னிடத்திற் கிறைப்பட்டிருக்கின்றபெண்ணினால் உலாத் காரமாகக்கொள்வேன்; இது உனக்குத்தொரியத்தக்கது.

47. ஆடலேயிய வாசகன் பொருள்கொலோவல்லால்  
கேடருந்திறல் பூவிசன்றிருக்கொலோ நீனது  
நிடுசெல்வமோ வொன்றனை நேர்ந்ததைபுறுவேன்  
பிடுதாஞ்சினைப் பெருமையும் பிழைப்பதென் னெனையே.

(இ-ள்.) வலிமையிடுக ஆசைகூறு பொருளோ, அல்லது பாக்கிரமாலியாகிய பூவிசன் செல்வமோ, அல்லது உன்னுடை யெழு செல்வமோ, யாதேனுமொன்றை எனக்கு இட்டமானதைக் கவர்த்து கொள்வேன். உங்கள் பெருமையும் கோபமும் என்னை என்னசெய்யக்கிடக்கிறது?

48. ஆகபின்னிடின் றரிவைபை புருங்கலத்தேற்றி  
ஒகையோடுவெஃ கதிரவன் பூசனைக்குரிய  
சேகல்செம்பொருள் திரண்டிதழ்மியிலோர் செம்மல்  
ஏகவென்பொருட் டெழின்மலி கிரிசமாநகர்க்கே.

(இ-ள்.) இவ்விஷயம் பின்பு யோசித்துக்கொள்வோம். இப்போது கிரிசையைக் கப்பலேற்றிக் கதிரவன் பூசைக்கு வேண்டிய சாமக்கிரியைகளுடனே, நான் கேரிட்டுச் செல்லுதற்கில்லாமையாலே, உங்களில் யார்யினும் ஒருவர் கிரிசமாநகருக்குச் செல்லக்கடவர்.

49. கிரிதைவேந்தனோ வாசகனோ மதிக்கின்றவாற்  
பெரிதுமோங்கிய பெயர்மலி பூவிசன்றனோ  
அரியவாற்றலா ரக்கிலவன்கொலோ வணின்தாங்  
குரியபூசனை புருந்துக் கதிரவனுக்கே.

(இ-ள்.) கிரிசைக்குக் கதிரவனோ, அல்லது ஆசகனோ, அல்லது மதியில் வல்ல பெருமை பெற்ற பூவிசனோ, அல்லது அபிபாக்கிரமாலியாகிய அக்கிலவன்தானோ சென்று குரியதேவன் மனங் களிக்கும்படி அத்தேவனுக்குரிய பூசனைகளைச் செய்துவருக. என்னுன்.

வேறு.

50. ஆங்குது கேட்டது மக்கிலெனன்பான்  
ஒங்குருமேற்றி ஒருத்துரை செய்வான்  
நிங்குறுசிறதை செருக்கு மிகுந்தாய்  
மாங்கலபாது பகர்ந்தனை யின்றே.

(இ-ள்.) அதனைக்கேட்டமாதிரித்திஸ் அக்கிலன்இடிபோலக் குமுறிக்கோபித்துச் சொல்லுகின்றான். நிற்கிறதற்கும் விந்தையில் சர்வாதிதனாகச் சொல்லத்தகாதவார்த்தைகளை என்னை என்னுமற் கூறலாம்?

51, வேந்தனெனும்பெயர் மேயினையல்லால்

வந்தியவுள்ளி விருந்தகை யில்லாய்

அந்தணின்னலனுப்திட லல்லால்

போந்தவர் நன்மை புரிந்திடலில்லாய்.

(இ-ள்.) வேந்தனென்று பெரிய பெயரைப் பெற்றாயே யல்லாமல் வேந்தருக்குரிய பெருமைக் குணங்கள் உன்னிடத்தில் யாதுள்ளது? சுயகாரியப்புலியாய் உன் சுயன்மையை ஆராய்வுல்லாமல் உன்னை நம்பி உனக்குத் துணையாக வந்தவர்கள் எக்கேடுகெட்டாலும் உனக்காவதொன்றில்லை. அவர்கள் நன்மையைநீ எவ்வளவேனும் விரும்பினாயில்லை.

52 மாற்றமி வண்ணம் வழங்கியின்னர்

எற்றுனதானே யிபற்றுநர் யாரே

செற்றமுதும்பகை மீதெவர் செல்வார்

ஈற்றற்ற முண்மைபு முற்றவந்தாமே.

(இ-ள்.) இவ்வாறு அவமதிப்பான கொடிய வார்த்தைகளை நீ சொல்லியபின் நீன் சூக்கிரனையேற்று உன் சொற்படிக்கக் எவர்தாடுடன்படுவார்கள்? வலிமையையும் மானமும் பெற்ற வீரர்களில் எவர் உன்னை வேண்டிப்பகைவரமேற் பொருத்தெழுவார்கள்?

எஸ். முத்து ஐயர்.

ஸ்ரீ சைலம்.

தலமகிமை:—இத்திருப்பதி, திருப்பருப்பதம், சேரப்பதம், மல்லிகாச்சுனம், என்ற பெயர்களாலும் வழங்குகிறது. கித்தியஸமானத்தால் அதிபாவங்களையும் நிகிதவல்லனவாய்க் கூறப்படும் பஞ்ச சைலங்களில் இஃதொன்று; இதன் கிரதாசினமே மறுபிறப்பின் மோகிதத்தைத்தரும் என்பது மந்திரோபழையவாக்கு, வடநாட்டிலே, அடைதற்கு மிகவும் அருமையான மலைப்பாங்கிலே உள்ளதாயினும், இப்பதி, தேவார கர்த்தா மூவராலும் சென்று தரிசிக்கப்பட்டு, அவர்கள் திருவாக்கால் பாடல் பெற்றிருக்கின்றது. “பார்கெழு புதழோ வாப்பருப்பதம்.” என்று ஞானசம்பந்தரும், “செல்லுறலரி யிவன் சேரப்பத மலையை அல்லலவைநீச சொன்ன தமிழ் மாலை” எனால் கூந்தாரும், “அங்கண் மாலுடைய ராய ஐவரால் ஆட்டுணதே உங்கன் மால்கிர வேண்டின் உள்ளத்தால் உங்கியெந்தும்” என்று அப்பரும், இதைப் புழித்த பாடியிருக்கின்றனர். சிலாதிருனிவரது கடைகி குமாராரிய பர்வதேச முனிவரின்

கடுந்தவத்துக் கிரங்கி, அம்முனிவர் தவமியற்றிய இம்மலைச் சார்பிலே கிருஷ்டியிலுள்ள சமரப்பொருள்கள் அனைத்தும் உளவாமாதும், அவற்றைக் காதற்கு விரித்திரரும் பைவரும் அம்பிகையும் ஆங்கெழுந்தருளியிருக்குமாதும், சிவபெருமான் அம்முனிவருக்கு வாமளித்ததும்ன்றி, மூன்றுவது வாமாக, அம்முனிவர் சிரமீது தமது திருவடிகளைப் புனைந்து ஜோதிவிங்கல்வருபமாகத் தாமும் ஆங்கெழுந்தருளியிருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. திருக்கல்லாயத்தினும் ஸ்ரீசைலமே தம்மனத்துக்கிணைத்த ஸ்தலமென்று பார்வதி தேவிக்கு ஒரு காலத்திற் சிவபெருமான் சொல்லுவதாகவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இருப்பிடம்:—தெலுங்கு பாணை வழங்கும் காதுல் ஐல்லாவிலே, கந்திக் கோட்கூர்த் தாலுக்காவிலே நல்ல மலைத்தொடரின் மத்தியிலே, இத்தலம் இருக்கின்றது. இருப்பதிக்கு, மார்க்கபுரம் தாலுகாவிலிருந்து இரண்டு வழிதரும், கந்திக்கோட்கூர்த் தாலுகாவிலிருந்து ஒரு பாதையும், ஹைதராபாது சேமையிலிருந்து ஒரு மார்க்கமும் உன். செஞ்சுக்கன் என்று வழங்கும் மலைக்குறையும், வடபாடிசன் என்று வழங்கும் மலை இடையரும் வசிக்கும் குடிசைக்கோத்

தலிர், சாதாரண மனிதர்ப் வசிக்கும் எவ்வுரும இப்பதிக்குச் சுமார் நாற்பது மைல் தூரத்துள்ளிலே. கிருஷ்ணாதி, இத்தலத்தின் அடிவாரத்தில், இரண்டு மைல் தூரத்துக்குள், பாதாளக்கங்கை பென்ற பெயருடன் ஓடுகின்றது.

வழிப்பாதை:—மேற்கூறிய நான்கு நெறிகளில், ஒவ்வொன்றும் நாற்பது மைல் தூரமென்றே சொல்லப் படுகின்றது. அவற்றுள், நீதிக்கோட் கூர்த்தாலாகாவிலிருந்து வரும்பாதையே மிகச் சென்கரியமானது. அவ்வழியே, பல்லக்குக்களும், பச்சைக்கம்புகளாற் சமயத்துக் கேற்பக் கட்டப்படும “சுவாமி”களும், பொதிக் குதிரை மாடு கழுதைகளும், சுல்பமாய்ச் செல்லும் மரக்கபூரம், தாலாகாவிலிருந்து செல்லும் இரண்டு பாதைகளில் பெரும்மலாயும் பாதை சென்கரியமானது. வழிநெடுக இடையிடையே கிணறுகளிருக்கின்றன. மிகச் செங்குத்தான ஹ்மத்தங்களில் கற்படிகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இக்கிணறுகளும் படிக்கட்டுகளும் இப்பொழுது கிலமடைந்து வருகின்றன. விவாதிற் செப்பனிடப்பட்டாலன்றி முற்று மறிந்துபோம் என்பது தினனும், விழிப்பாதையின் கஷ்டத்தை நோக்கின், வேண்டிய சாமான்களைக் கவியாட்கள் தலைவிலேற்றிக் கொண்டு, கால் நடைபாய்ச் செல்வதே உத்தமமென்று தோன்றும். பெர்ம்மலாயும் பாதையிலே, ஸ்ரீசைலத்துக்கு ஐந்து மைலுக்கிப்பால், சிகரேசுவரம் இருக்கின்றது. இங்கே ஒரு சிறு சிவன்கோயிலும், இப்பொழுது இடிந்து கிடக்கும் மண்டபங்களைற் குழப்பட்ட ஒரு திருக்குளமும் இருக்கின்றன. அக்கோயிலின் மோட்டில் கின்று பார்த்தால், ஸ்ரீசைலம் கோபுரமும், கிருஷ்ணாதியும் நன்கு புலப்படுவது மன்றி, நாற்புறமும் மலைக்காட்சி மிகவும் அற்புதமாயிருக்கின்றது. காடக்சாலையில் ஒன்றின்பின்னென்றாகத் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும் திணைகளைப் போல, மலைகள் ஒன்றின் பின்னென்றாக நாற்புறமும் வானவீளம்புவரையும் காணப்படுகின்றன. சிகரத்தை தரிசித்து பண்டிய வாக்குப்படி தாங்கள் பிறப்பற்றவரானதற்குச் சான்றாக, இச்சிகரத்தினின்றும் திருக்கோயில் வரையும் உள்ளவழி நெடுக, பிரயாணிகள் இரண்டு மூன்று கற்களை ஒரு சிறு கோயிற் போலச் சேர்த்துக்கி வைத்திருப்பதைக் காணலாம். மற்ற

தேயப்பாதைகளிலும் இவ்விதச்சாத்திகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதுவுமன்றி, பாதையிற்கற்களின் மீதெல்லாம் பிரயாணிகளின் பெயர்கள் வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

திருக்கோயில்:—முற்றும் கல்லாலாகிய இதன் வெளிமதில், 660 அடி நீளமும் 510 அடி அகலமும் இருக்கின்றது. இம்மதில் 20 அடி முதல் 26 அடி வரையும் உயரமாயிருக்கின்றது. நான்கு சுவர்களின் வெளிப்புறமும், யானை குதிரை புலி முதலியவற்றின் சிலைகளாலும், புராணக்கதைகளை விளக்கும் சிலைகளாலும், முழுக்க மீடப்பட்டிருக்கின்றது. நாற்புறமும் கோபுரங்களிருந்தாகத் தெரிபுலருகின்றன. இப்பொழுது, பிரதானவாயிலாகிய கீழ்பாலும், வடபாலும் கோபுரங்களிருக்கின்றன. இவற்றுள் வடபுறக்கோபுரமே உயர்ந்தது; அதற்கு ஏழுமாடிகளுள்; இரண்டுகோபுரங்களும் நான்குநாள் பாழடைந்து வருகின்றன. வடபுறக்கோபுரவாசல் செங்கற்களாலடைக்கப் பட்டிருக்கின்றது. கீழ்க்கோபுரவாயில் வழியாக உட்சென்றோமாக, கோவிலின் நாற்புறமும் தங்க மூலாம் பூசிய துவணு வுத்தம்பங்களிருக்கின்றன. கீழ்புறக் கம்பத்துக்குப்பின் ஒரு பெரிய கல்மண்டபமிருக்கின்றது. இம்மண்டபத்தில் ஒரே பெரிய கல்லாலாகிய ஸ்தூபியொன்றிருக்கின்றது. இதற்குப்பின் மற்றொரு கல்மண்டபமிருக்கின்றது. இத்தன்மத்தியில் நவக்கிரகசக்கரமிருந்தது போலும். இம்மண்டபத்துக்குப் பின்பே திருக்கோயில். அதன் மூன்று புறமும் சிறிய முகப்புமண்டபங்களும் வாயில்களாயிருக்கின்றன. இம் மூன்று வாயில்களின் கதவுகிலை படிக்கெல்லாம் தங்கமூலாம் பூசிய செப்புத்தகடுகளால் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. கோயிற்றுள், முதலில் ஒருபெரியமண்டபமும், பின்போர் சிறிய அறையு மிருக்கின்றன. இவ்விரண்டிற்கும் அப்பாலே மூலஸ்தானமாகிய கர்ப்பக்கிரகம். இக்கர்ப்பக்கிரகத்தின்மேல், சுமார் 45 அடி உயரமுள்ள ஒரு கோபுரமிருக்கின்றது. இக்கோபுரமும், கர்ப்பக்கிரக வெளிப்புறமும், முற்கூறிய முகப்புமண்டபங்களின்மேல் முகப்பும், ஒவ்வோர் முக்கிலும் உன்மண்டபத்தின்மேல் கோபுரத்துக் கெதிராக மத்தியிலும் திருவிக்கப்பட்டிருக்கும் ஸ்தூபிகளும், முழுதும் சுவர்ணமூலாம் பூசிய தகடுகளாற் பொதியப்பட்டிருக்கின்றன.



ருக்கின்றன.<sup>3</sup> இவ்வாறு தங்கமுலாம் பூசிய தகட்டார் பொதியப்பட்டிருக்கும் பூப்பு, சந்தேகக்குறைய \* 50 சதுரங்களுக்குக் குறைவில்லை. இக்கோலிலுக்குப் பின்புறத்தில், அம்பாள் கோயிலிருக்கின்றது. கோயிலைச்சுற்றி அனேக கல் மண்டபங்களும், ஆலயங்களும், கிரீடங்களும் இருக்கின்றன.

**பூணை:**—ரித்திய பூசை, சுவாமிக்கு ஓர் சங்கமானடியாலும்,<sup>4</sup> அம்பாளுக்கு ஒரு கோமட்டிச் செட்டியாலும் நடத்தப்படுகின்றது. சுவாமி பூசாரி, காலே பத்து மணிக்கு முகங்கூடக் கழுவாமல் செம்பில் நீரை யெடுத்துக் கொண்டு திருமதியுக்குள்ளேயே அவசியகருமத்துக்குச் சென்றதையும், அம்பாள் பூசாரிக்கு அர்ச்சனையின் பெயரே தெரியா தென்பதையும் கூறிவிட்டால், பூணை விசேஷத்தை வேறு எடுத்துரைக்க வேண்டுமெனில்லை. ஆனால், தென்னாடுகளில்லாத ஒரு செளகரியம் இங்கே உண்டு: யாரும் விங்கத்தைத் தொட்டு அபிஷேகம் பூணை வைத்திய முதலியவை செய்து கொள்ளலாம். சிவாத் திரி மகோச்சவத்தில் சுவாமி தரிசனம் செய்ய, நபருக்கு 1½ ரூபாய் வசூல் செய்யப்படுகிறது. ஒரே விங்கத்தின் மேல் ஆயிரம் சிறிய விங்கங்கள் செதுக்கப்பட்டக் கோடி விங்கமென்று பெயர் பெற்று விளக்கும் இரண்டு விங்கங்கள் இக்கோவிலிலிருக்கின்றன. இவற்றினோன்று, ஸ்ரீ ராமரால் பூஜிக்கப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

**பூங்காட்சி:**—கோயிலுக்கு வெளியே, சாங்கதாமடம், சித்தமடம், விபூதி மடம், முதலிய மடங்கள் ஐந்து. இவற்றுள் ஒன்றைத் தவிர, மிகுந்த நான்கும் பூதாயிக் கிடக்கின்றன. பாதான கங்கைக்குச் செல்லும் வழியிலே சில கோயில்களும் மடங்களும் இருக்கின்றன. இவற்றுள் நதிக்கையிலுள்ள கோயிலில் வெகு கோர்த்தியான் சிற்பவேலையைக் காணலாம். ஆனால் எல்லாம் பாழடைந்து வருகின்றது. கோயில் திருமதியைச் சுற்றி காற்புறமும் சிறுசிறு கோவில்களில் 1008 விங்கங்களும் முன் மண்டப வரிசைகளும் இருந்தன போலும். இப்பொழுது சீழ்ப்பால் மட்டும் சில சின்னங்களுள். கோயிலுக்கு வடகிழக்கா யோடும் ஒரு மலையாறு, சிறிது தூரத்தில்,

ஒரு செங்குத்தான பாறையினின்றும் ஒரு பாழும் பள்ளத்தில் விழுகின்றது. மேல் கின்று கோக்கித் தலையைக் கிதுக்கு மனவு ஆழமானது அங்கிடக்கு. இவ்விடம், 'பாபஹாஸரி' 'சுறமாலஸரி' என்ற பெயர்களால் வழங்குகிறது. மேற்பாறையில் இரண்டு அடித்தடங்கள் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மூட பத்தியும் விதியும் முற்றிய சிலர், அப்பாதத் தடங்களின் மீது கின்று கீழே கிடக்கிற குதித்து உயிர் துறப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

**பூரண, சரித்திர, சாசன விஷயங்கள்:**—சேந்திர ஆரம்பத்தைக் குறித்த பரவதேசா முனிவர் கதையை முன்பே கூறினோம்; மிகுந்த சிலவற்றைச் சுருக்கிக் கூறுவோம். பாதான கங்கைக்கு அப்புறத்துள்ள மலைக்கு, சந்திரகுப்தமலை என்று பெயர். முற்காலத்தில் அம்மலையிது பெரியதோர் பட்டணமிருந்ததாம். சந்திரகுப்தன் என்றோர் அரசன் அதை ஆண்டுவந்தானாம். [இப்பொழுதும் கோட்டைச் சுவர், அகிழ், முதலிய நகர்ப்பின்னங்கள் அம்மலையிது காணப்படுகின்றன.] இக்காவத்து மேயும் அவன் பசுக்களில், ஒன்று மட்டும் மாலையிப் பாலில்லாமலிருப்பதைக் கவனித்துப்பரிசோதிக்க, அப்பசு, இக்கையிலுள்ள ஓர் புற்றில் தன்பாலைச்சென்று சோரிவதாகத் தெரியவந்ததாம். அப்புறதைப் பரிசோதிக்க, அதற்குள், 'சிவயோகி மல்லாசு' என்ற பெரியவர் ஒருவர் இருந்தனராம். அவர், பூக்கைப்படி, அரசன், அவ்விடத்தே விங்கப்பரிசோதிக்க. செய்து, திருக்கோயிலும் கட்டினனாம். கோயிற் பணியின் பொருட்டு இக்காவாலேயே பத்துப்பன்னிரண்டு வருஷங்கள் தங்கியிருந்த அரசன், திருப்பணி முடிந்து தன்னகர்க்குச் சென்றவுடன், அரசமனையிற் கண்டதோர் பெண்மணியின் மீது ஆசையுற்றனளாம். அவன் வெளிப்போந்த பொழுது சிறு குழந்தையாயிருந்த பிரமாவதி யென்ற தங்கன் மகனே அம்மா தென்று, அவன் மனைவி வற்புறுத்திக் கூறியும், மோகவயப்பட்ட அரசன் அதை நம்பாது மீதியொழுக்கத் தொடக்கவே, அப்பெண், அவனைக் கல்லாகும்படி சயித்துவிட்டுப் பாதானகங்கையில் வீழ்த்தித்தன்னளாம்.

ஸ்ரீசைவலிங்காதரிசனத்தால்பிறப்பற்றுப்போம் என்றவாக்கியத்தைப்பற்றி ஒருகதை சொல்லப்படுகின்

\* ஒரு சதுரம், ஜாதியடியில் பத்தடி நீளமும் பத்தடி அகலமும் கொண்டபூப்பு.

தது. ஒரு சிவரத்திரி புண்ணிய காலத்திலே பல்  
வாயிரம் பேர்கள் சவாமி தரிசனத்தை வேண்டியரு  
வதைக் கண்ணுற்ற பார்வதிகேலி, ஆண்டாண்டுதோ  
றும் பல்லாயிரம் ஆத்மாவர்கள், பிறப்பற்று மோகத்  
தையடையின் பிடிபஞ்சம் பிரஜாவிருத்தியினைப்  
பாழாய்விடும் என்று பயந்தவனாய், தன்னுதரை வின  
வினனாம். அச்சத்தேசத்தை நீக்குமாறு, சிவபெரு  
மான், ஒருவிருத்தவேதியர் வமலுபுண்டு, தம்மனைவி  
புடன், சிகரத்தருகேயுள்ள திருக்குளத்தையடைந்து,  
கால் தடுமாறி அதற்குள்விழுந்து, சாந்தருளத்தில்  
தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தனாம். அவர்மனைவி  
கொயிலிருந்து கொய்யோமுறையோ என்றோல  
மிட்டு, வழிச்செல்லும் பத்தார்களின் உதவியை வே  
ண்டினனாம்; ஆயின், சிறுவரைக் கடைக்கிழக்க வெ  
ராவது வந்து கைநீட்டியபொழுது, பாலிகள் கை  
யைத் தொட்ட நிமிஷமே அவர் பிராணன் நீங்கிவி  
டுமென்று அவன் எச்சரித்ததால், ஒவ்வொருவரும் பி  
மலறத்தி தோஷத்துக்கருகி, உதவிசெய்யாது வழிச்  
சென்றனாம். கடைசியில் ஒருவேசமட்டும் சிக  
ரதரிசனத்தால் தன் பாவங்கள் முற்றும் நீங்கிவிட்  
டதாகச் சொல்லிக்கொண்டே கிழவரை யிருத்துக்  
கொயேற்ற, உடனே காணக்காட்சியைக்கண்டு சில  
லோகரு சென்றனவாய். வாக்கியத்தை எல்லோ  
ரும் அறிந்திருந்தும், பல்லாயிரம் பத்தார்களில் ஒரு  
வேசைக்குமட்டும் அதில் முழுமையினைக் இருந்  
ததை அறிந்துதன் கவலை யொழித்து, லோகமாதா  
கயிலே சென்றனாம்.

சாங்கதான் கதை யாவர்க்கும் தெரிந்த விஷ  
யமே. நடுக்காட்டில் அவனைச் சித்திரவதை செய்த  
இடம், அவன் பெயரால் வழங்கும் மடத்தருகே  
காட்டப்படுகிறது. சாசனங்களை ஆராய்விட்டதும்  
புலப்படும் விஷயங்களைச் சுருக்கியுரைப்போம், கர்ண  
பாம்பையான கதைகளும், இப்பொழுதுள்ள  
அடையாளங்களும், முற்காலத்தில் இம்மலைப்பக்கம்  
செழித்த காங்கொல். வினங்கிபுதென்பதைத் துல்  
க்குகின்றன. காப்பக்கிரகத்தையும் முகப்பு மண்ட  
பங்களையும் தங்கமுலாம் பூசிய செப்போடுகளால்  
வேய்த்து புனைந்தவர், சாலி வாசனகார்ப்பம் 1435ல்  
(கி. பி. 1513) விஜயநகர வேந்தர் கிருஷ்ணசேவ  
ராயர் என்று தெரியவருகின்றது. கி. பி. 1058-ம்

ஆண்டில் சாலுக்கிய வேந்தன் த்னாலோக்யன் ஏன்  
பவன் இத்தலத்தைத் தரிசித்ததாக ஒருசாசன மிரு  
க்கிறது. தமிழகாட்டாருக்குப் பெருமையான சாச  
னங்களும் சிலவன. இத்தலத்துக்கு மானியங்களாக  
அகே. அசுரர்கள் அங்கே கிராமங்களை விட்டதைக்  
குறிக்கும் சாசனங்களுள், சித்தேசுவரம் என்றகிரா  
மத்தை, குலோத்துங்கச்சோழனும் விக்கிரமதேசாழ  
னும் (கி. பி. 1108-1123) விட்டதாக ஒரு சாசன  
மிருக்கின்றது. அன்றியும், வடபுறமுள்ள 'பொற்  
கம்பம்' மற்றொரு சோழனால் காட்டப்பட்டதென்று,  
அக்கம்பத்தின்மீது, தமிழிலும் கிரந்தத்திலும் தெலு  
ங்கிலும் வரையப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ்ச் சாசன  
த்தை உன்னப்படி கீழே வரையாம்:—

சகாப்தம் தூரா  
எயின் மெற் றெ  
சல்லாசின்ன தா  
துவருசம் மாசி  
மாதம் சிவரத்தி  
ரி புண்ணியகாலத்  
திலே செழுமண  
டலம் கொப்பரா  
சாலின் குமாரசா  
னுவத் திருமலைய  
தெவ்வஹர் இராசா ஸ்ரீப்  
ருவத் நாதன் சன்னதி  
யிலுண்டித் பொற்கம்பம்

[இதன்பொருள்:—(சாலிவாசன) சகாப்தம் 1378  
-ன் மேற்செல்லாசின்ன தாது வருஷம் மாசி மாதம்  
சிவரத்திரி புண்ணிய காலத்திலே, சோழமண்டலம்  
கோபய ராஜாவின் குமாரர் சானுவதிருமலைய தேவ  
மஹாராஜா, ஸ்ரீ பர்வதளதன் சந்தியில் காட்டின  
பொற்கம்பம்.]

சோழனால் காட்டப்பட்ட இப்பொற்கம்பம், எழு  
பத்தினுள் வருஷங்களுக்குப்பின்பு, ஸ்ரீ கைலத்தை  
ஆண்டுவுத் சந்திரசேகரன் என்பவனால் ஒரு முறை  
யும்; சென்ற தலைமுறையில் பொம்மலாபூரம் சுப்பை  
யாநாயுடு அவர்களால் ஒருமுறையும், புனச்-பிரதிஷ்  
டெசெய்யப்பட்டதாக, அதன்மேல் எழுதப்பட்டிரு  
க்கிறது.

சுவாமி சீக்கிரியர் சீர்பாணன் பொற்கம்பம், சாலிவாகன சகாப்தம்—1558 மன்மதவருஷத்திலே, ஸ்ரீமன் மகாமண்டலேசுவரர்களுக்கு அரசனான திரும லயம் தேவமஹா ராஜாவின் மூரியகர்த்தான பச்சி னையநர்சையவருவால், தமக்குப் புண்ணியத்துக் காக, எஞ்சாவை மண்டபத்துடன் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட தாம்.

காப்பக்கொத்தின் பின்புறத்திலே மேல்பாலுள்ள பொற்கம்பம், சாலிவாகன சகாப்தம்—1556-ஸ்ரீ முகவருஷத்திலே, யசோதா அத்தியாபகரும் ஆபல் தம்பலத்திரும் மோதக் ஸல்லிய கோத்திரியு மான பாலுடல் அன்னமயாஜலி என்பவரால், சாமப சதாசிவப் பிரதிபாசப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட் டது. இவர் வம்சஸ்தர் இன்றும் உளர். வடபுறப் பொற்கம்பம், சாலிவன சகாப்தம்—1516-விஜயவரு ஷத்திலே, வான்மிகி கோத்திரியாகிய மாசர்லசிநா பகாதுக்காருன்பவரால் நாட்டியது.

இத்திருக்கோயிலை, சிலதருக்க வேந்தரும், நாத பதி ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன் 'ரோஷிலர்' என்ற வடகாட்டுத் திருடரும், குறையாடினதாகவும் சொல்லப்படுகின்றது.

கோயிலிலிருந்து பாநாநகத்தை வரையுமுள்ள சுமார் இரண்டுகைல் தூரமும், வழிகெடுக ஒருகல்லே னும் தவிராது, பிரயாணிகளின் ஊர் பெயர் முதலி யவை வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. கோயிலிலும் கீழ்த்தலும், திண்ணைகள், தூண்கள், எங்கே பார்த்தாலும் இம்மாதிரியான சிலாசாசனங்கள் சிதைத் திருக்கின்றன. இச்சாசனங்கள், செல்லங்கு, ஸம்ஸ் கிருதம்; மக்ஷாராஷ்டியம், கன்னடம், தமிழ், ஹிந்தி ஸ்தானி, இங்கிலீஷ் முதலிய பல பானஷ்டலிலும் இருக்கின்றன. இன்னும் வருஷம்தோறும் பிரயா ணிகளால் புதியசாசனங்கள் வரையப்படுகின்றன.

தற்காலநிலைமை:— எப்பொழுதும் செல்லு தற்கு அருமைபான மலைப்பாணதலுள்ள படிக்கட் டுக்கும் சிலவரின் கிணறுகளும் பாழடைவதைப் பற்றி முன்பே கூறினோம். சீக்கிரம் செய்பனிடப் படாவிடின் இத்திருப்பதிக்குச் செல்வது முற்றும் அசாத்தியமாகவீடும். தெய்வத்தியே இன்றி, புராந னசிறந்தாஸ்திர ஆயிரானத்தோடு மட்டுமே கோக்கு பலருங்கூட, இக்கோயிலின் தற்கால நிலைமையைக்

காணமிகவும் மனம்வருந்துவார்களெனின், அதைப் பற்றி அதிகம் சொல்லவேண்டுவதில்லை. தங்கமு லாபத்துக்காகத் தீயிற் சுற்றிநீடினெடுத்து, செஞ்சுக் கள் எல்லாவோ வேலையைக் கெடுத்துவருகிறார்கள். கோயிற்ரு வெளியேயுள்ள ஒரு பாழ் மண்டபத்தில், இவ்வாறு சுதண்டியபின் எறியப்பட்ட ஆதசெப்புத் தங்குகளை யாம் பார்த்தோம். கோபுரங்களுக்கும் மண் ட்பங்களுக்கும் இடிந்து பாழாய்க்கிடப்பதுமன்றி, கோயி லெங்குமே புல்லுளித்து மூட்செய்கள் செழித்து வளருகின்றன. மீத்திய பூஜையின் விசேஷத்தைப் பற்றி முன்பே கூறினோம். கணக்கையோல் விளங் கும் காப்பக்கொத்துக்குள், இரண்டு பழைய இருப்புத் தகரிகளைத்தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை; இவ்விளைக்குக் கும், யுத்தாளும் தரிசனத்துக்கு வரும்பொழுது மட்டும் ஏற்றப்படுகின்றன. காசி, சிதம்பரம் முத லிய திருப்பதிகளுக்குச் சமானமான இந்த தீவ்ய கோத்திரத்தின் தற்கால நிலைமை, அம்மம்! மிகப் பரிதாபமானதே.

தீர்திருத்தம் வழி:— முற்காலத்தாசானவிட்ட மானிபங்கள் போனவழி தெரியவில்லை. ஆனால், இப் பொழுதும், சிவாத்திரி காலத்திலே, வருஷம்தோ றும் ரூபாய் 5000 க்கு மேல் 8000 வரை வரு லாகின்றது. இப்பணத்தை மட்டும் கிராமாச்ச செல்வபரித்தால், முன்னிலும் நல்ல நிலைமைக்குச் சில வருஷங்களில் கொண்டு வந்து வீட்டாபென்பதற் சந்தேகமில்லை. இப்பொழுது அதுபது வருஷகால மாக, இவ்வாலயம், கடப்பை ஐல்லா புஷ்பகிரி ஆசா ரிய சுவாமிகளின் பராமரிப்பில் இருந்துவருகிறது. கமது தற்கால மடாதிபதிகளின் குணவீசியங்களோ பேர்மோனவீஷயமே. குக்கிராமங்களில் குள்மபா சிணைச் குத்தகைக்கு விடுவதுபோல், கோயிலின் வருஷவருமானத்தைக் குத்தகைக் கடைத்துத் தம் மிஷ்டப்படி அதுபவீப்பதைத்தவிர, சுவாமிகள், கோயிற் பணியில் சிறிதும் கவலைபுண்வார்கத்தோ ன்றவில்லை; அவர்பராமரிப்பினினனும் கோயிலே நீக்குமாறு நான்கு வருஷங்களுக்குமுன் 'சிவில்' வியாச்சியகு செய்யத்தலைப்பட்டசிலர், கோயிலின் பதினாறு வருஷவருமானத்தை மொத்தம் பதினாறு ரூபாவுக்கு மட்டதாரிடம் குத்தகைக்கு வாங்கிக் கொண்டு, வியாச்சியத்தை நிறுத்திவிட்டனாம். குத்தகைதொடங்கிய இத்தான்கு வருஷங்களுக்கு

ஞன், குத்தகைக்காரர் 25,000 ரூபாய்க்குமேல் அடைந்திருப்பதாக வந்தது. சிவாரத்திரிகாலத்திலே பணவருவதுக்கு வருவதென்றிப், பின்பு கோயிலைப் பற்றிச் சிறிதும் ரூபகமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. சர்க்கார் அதிகாரிகளும், அக்காலத்தில் மட்டும் பத்தோபஸ்தக்காக வருகிறார்கள். அங்கியமதவந்தர் ஆட்சியில், இராஜாங்கத்தார் கவலையுற்று இவ்விஷயத்தில் வலிந்து தலையிடமாட்டார்கள். 'சிவில' வியாசியம் செய்து கோயிற் பராமரிப்பை மேற்கொண்டேனும், அல்லது சீழ் குத்தகையாக்கைப்பற்றியேனும், தேசாபிமானமும் மதாபிமானமுள்ள கனவான்கள் யானேனும் இவ்வாலயத்தைச் சேர்ப்படுத்தினாலன்றி, இப்புராதன ஷேத்திரம் விரைவில் அழிந்துவிடும். மூடத்தனமும் தரித்திரமும் நிறைந்துள்ள இந்தக்கர் தூல் ஐயல்லாவிலே அத்தற்கேற்ற கனவான்கள் இல்லையென்பது, கோயிலின் தற்கால நிலைமையால் நன்கு விளங்கும். தமிழ்நாட்டிலே, திருப்பாடல் பெற்ற அற்ப ஷேத்திரங்கனையும் லக்ஷக்கணக்காகப் பணத்தைச் செலவிட்டுப் புதுக்கிக்கொண்டுவரும் சிவபக்தர்களாகிய நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார், இக்கோயிற் பணியைத் தம்மேற்கொண்டாலன்றி, மல்லிகார்ச்சனருக்கு விடியுமென்று தோன்றவில்லை. சேஷியசுமார, மஹாபுராதனமானது; மஹாபுனிதமானது; மூலராவும் பாடப் பெற்றது; ஒப்புயர்வற்றது; திருப்பணிக்குவேண்டிய பணமோ, ஏராளமாய் வருகின்றது; பத்தியும், சிரத்தையும், முதலில் சிறிது கைப்பொருளுமே தேவை. இவ்வளவு சிறப்புற்ற திவ்யஷேத்திரம் இப்பாழ்நிலையிலிருப்பது தமிழ்நாட்டில் தெரியாமையே, இதனாலும் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார் இதில் தலையிடாமையுக்கு காரணமென்று நம்பி, இவ்வளவு விபரமாய் இதைப்பற்றி எழுதலானோம். எந்த மஹானுக்கு இப்புண்ணியம் சித்திக்கக் காத்திருக்கின்றதோ, மல்லிகார்ச்சனரோ அறிவார்.

அ. மாதவையர்.

சுருணாசுத்தரம்.

X

சுருணாசுத்தாரிருவரும் இங்ங் கானையர்களை இருமாந்து, களங்கியற்ற சந்திரனைப்போன்ற முதத்திரையாய் அவனுற்று, முன் அஞ்ஞனையும், பின்பு தம் பெற்றோரையும் நம்புகரித்து கைகப்பிச்சின்றனர். புத்திரர்களைக் காண்டலும் சாரமுநீ தேவியாரும், அமைச்சன் மனைவியாராம் சுந்தி தேவியாரும் கண்ணீர் பெருக்கத் தலைப்பட்டனர். அப்பொழுது சுசில சக்கிரவர்த்தியாரும் கலக்கமுற்று நின்றனர். விம்மரோ, 'அடாஹு! என்ன அழுதின்றனை? இந்த நாள் மணிகள் என் துன்புறுதல் வேண்டும்? என்று கோரிக்கையை நீ செய்ய வல்லவனல்லே என்று முன்னமேயேதெரியும்; என் என்ன சொல்லியுங்க்ளோது மும்முறை சத்தியக் கூறலும். அது அசத்தியமென்று யாவருமறியச் சொல்லுவையேல், யான் என திருப்பிடம்தோ செல்லுகின்றேன். சீக்கிரம்; சீக்கிரம்; சீக்கிரம்! என்றதட்டி உருட்டிக் கேட்டனர் சுமந்தரோ, மகாராஜ! துன்புறுதீர். மித்த காரியத்தைச் சாதிக்க யானிருக்கின்றேன். இவ்வற்பகாரியத்தைச்செய்ய யானே முன்னறிப்பேன். 'கண்மணி சுருண! ஓடிவா இங்ஙனம், இவ்வந்தனர் பெருமானுக்கு உனது உத்தமாய்க்கமாகிய சிரைசுக்கொத்து தானமாகக் கொடுக்கத் தீர்மானித் திருக்கின்றேன். நான் செய்ய விரும்புவது கொடுஞ்செய்கையே யாயினும் என்னுள்ள கனிக் குமாறு நீ அதற் குட்ப்பட்டு என்னையிருதார்த்தனக்குவாய். என்று தன்பத்தியான சுந்தியை நோக்கி, 'அடி, பிராணசகி! ஏன் நீயுந் கலங்குகின்றனை? கடவுள் செயல்படி எல்லாம் நன்றாய் முடியும். மனைதச்சஞ்சலத்தில் விடாது இங்ஙனங் கெடுவருவாய். நாமிருவரும் நம்மரும் புதல்வனும் சுருணனுடைய உத்தமாய்க்கமாகிய சிரைசுத்திரியாய் இவ்வானால் கொய்து இம்முறையோனுக்களித்தல் வேண்டும்.' எனலும், சுருணன் தக்கை பக்கலனுக்கி, யானே தன்யன்: என்று மழியுமிக்காயும், இதை மெய்யென்று நம்பப் பாதென்று எரியெனக் கென்னும், புழுவுவனக் கென்னும், இந்த மண்ணுமெனக் கென்னும், பருத்தோ வெனக்கென்னும்; நரியோ எனக்கென்று புசிக்கும்; நாயோ எனக்கென்று பிடுங்கித்தின்னும்; இவ்வுடலைப் பிரியமுடன்

வளர்த்தெனச் செய்து? பூர்வவாசனையார் கொண்டு  
இகளியும் நிலையன்று. என்றிருந்தாலும் இறப்பது  
மெய்; ஆதலின் என்சொத்தை என்னுடைய மிகச்சிற  
ரோஷ்டனான் கண்ணியா மிகச்சுந்தரனுடைய சிரத்தி  
ற்குப் பதிலாக இவ்வந்தரை அங்கீகரிப்பரேல், என்  
சிரமே புண்ணியாகச் செய்ததாக்கும், என்று சுமந்தரர்  
பக்கில் தந்தலையைக் குனிந்து காட்டி நின்ற  
னன். அப்பொழுது சுகீதி ஒருபக்கலும், சுமந்தரர்  
ஒருபக்கலும் நின்று வானைப் பிடித்துக்கொண்டு சகு  
ணனது கழுத்தை யறுக்க எத்தனித்தனர்.

அக்காலத்தில் அந்தணர் இவர்களுடைய மனவன்  
மையைக்கண்டு உளமகிழ்ந்தவராயினும், கண்களில்  
நெருப்புப் பொறிபறக்க சலிலை விழித்து கோக்கி,  
'ஏ, இராஜ! என்ன சாகசம்புரிகின்றனன் இச்சுமந்த  
ரன்ருன்? இவனுடைய புதல்வனுரித்த சகுணனும்  
என்ன வேதாந்தம் படிக்கின்றனன். இந்நன்  
கொடையை யான் கொள்வேனல்லேன். உனது  
தவபுத்திரனது சிரத்தையே கொழுதுதரல்வேண்டும்.  
அல்லையேல் உன்மொழி பொய்மொழியேயாகும்.  
சொளியமியிழந்து என் வருத்தகின்றன? இப்பொழு  
தாவது முடியாதென்று மொழிவையேல், நான் என  
திருப்பிடம் போகத்தடையாது. என்னசொல்லு  
கின்றன? இதோ பார் யான் செல்கின்றேன்.  
என்று கோபித்துச் செல்லலும் சுந்தரராஜன் அவ்  
வந்தணரைத் தொடர்ந்து சென்று வழி முறித்து  
அவர்கையைப்பிடித்தழைக்க அவர் கொஞ்சகு சிறு  
கை செய்துரு சற்றுக் கோபித்தும், அடசிறுவ!  
நீயேன் வீணில் வருத்தகின்றன? உன்னுடைய  
சத்தை உன் சிரத்தைத் தானஞ்செய்வதாய்ச் சொன்  
னமொழி பொய்க்கிறது. யான் செல்லுகின்றேன்;  
என்று பின்னு மிரண்டிடி செல்ல, சுந்தரன் அவர்  
தடி பணிந்து, நல்லாந்தைக்களாடி அழைத்துவந்து  
தன் பெற்றோரைக்கொக்கி, ஏதோசொல்ல வர் பெருந்  
கையில், சகுணன் சிரமறுபட்டுக் கீழேவழி, அதைக்  
கீழேவழிவொட்டாமல் சுகீதி கைவிற்குங்கி சுமந்தரரி  
டம் கொடுக்க, அதை அவர் மகிழ்ச்சியுடன் தன் கை  
யில் வாங்கிமீக்கிப் புரஸஸரமாய் தனதில்லான் சுகீதி  
தன் மைத்தனது உத்தமர்க்கொகிய சிரசின் பேரில்  
ஓர் உத்தரணி தீர்த்தம் விடலும், அமைச்சனும் அவ்  
வந்தணருக்குத் தானஞ்செய்தனர்.

அந்தணரோ அவர்கொடுத்த கொடையை ஏற்றுக்  
கொள்ளாது தமக்கையாற்றட்டி உயர்ச்செல்ல எரிந்த  
னர். பின்பு அந்தணர் அமைச்சனை நோக்கி, சுமந்  
தரரிடம் அடாத்தாரியஞ்செய்தனை. நானிதை ஏற்  
றுக்கொன்னேன். உன் தந்தர் மென்னிடம் நடவாது.  
இராஜன் மொழிந்த மொழிசத்திய மொழியாகுமா?  
ஆதரது? என்ற கடிந்த பாஷைக்களுடன் தனது  
சடாபாரங்கள் கீழே விழுந்து பிறழ், பற்களை நா நா  
வென்று கடித்துக்கொண்டு, சலிலை யான் செல்கின்  
றேன். என, சாரமுகிதேவியாரும் அந்தணர் பாதங்  
களைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு தங்கள்  
கோரிக்கைப்படி கூறிக்கவேண்டும்; எங்கள் செய்யும்  
கொடையை ஏற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும். பாபோ  
என்று இரந்தனன். சுந்தரனும் அந்தணரைப்போ  
கவிடாமற்றடுத்துத் தத்தையின் கையை யாற்றி  
பிதா, என் மயங்குகின்றீர்கள்? சொன்ன மொழிப்  
படி நன்கொடையளித்தலன்றோ அறனாகும். இது  
மாயா பிரபஞ்சமென்று கீவிர அறியாததே? அந்த  
ணர் மனங்கலிக்கச்செய்தலன்றோ அழகாகும்  
முன்பு நின்றினைச் சிறித முடிவு முற்றிய  
பின்பு நின்ற துதியைப் பயக்கும் போத  
நின்பம் வந்துறு மெனின் விய தாயிடத்  
துன்பம் வந்துறு மெனின் துறக்கலாகுமோ?"  
"தவத்தறை மாக்கண் மிகப்பெருஞ் செல்வ  
நீற்றினம் பெண்டி மாரருப் பாலகர்  
முதியோ கொன்னு னினியோ கொன்னு  
கொடுத் தொழிலானவ கொன்றன குவிப்பலிவ்  
வதல்வாய்ச் சுடலை தின்னக்கண்டும்  
கழி பெருஞ் செல்வக் கன்னாட்டயாந்து  
மிக்க நல்லறம் விரும்பாது வாழ  
மக்களறி சிறந்த மடவோருண்டோ  
வினையுப் சிலவர் யாக்கையுசிலவர்  
புத்தேனாலும் புதல்வருந்தாரர்  
மிக்க வறமே விழுத்துன்ன யாவது."  
என்றறியாதோ? சாதுசங்கத்திலுளும், ஜன்மந்தா  
சுத்தங்க சுகிருத் விசேஷத்தாலும், எகத்தாயிய சிய  
யமாய அரிய இந்த பூமியானது கிடைத்ததே வீர  
தையாமென், தேவர்கள், ரிஷிகள் முதலாயினோரும்  
ஜகத்காரணனைப் பாரமன் பூஜையொன்று ஸ்தோத்  
ரிஞ்செய்வதாக சாஸ்திரங்கள் முறையினைநன்.  
முழுமையான வானவன் சம்சார துக்கத்திலகப்பட்டு

வெகுசுடித்துடன் வலியுலகப்பட்ட மாந்தெரித்  
தோடுவதுபோலும், இவ்வுடமிதர் கனத்திராதிபர்களு  
பன், இசுத்திலிருக்கையில், அந்தரகமக்கித்தமா  
கிப்பற்றி வரியுப்போது தெய்வகதியால் வெளிப்ப  
ட்டு எரிச்சல்தான்மட்டாமல் குளிர்ந்ததண்ணீரை  
விரும்புவதுபோல் ஓர் சத்திருவைத்தேடிச்சென்று  
யவியலங்களுடன் அவர்தான்பணித்து, 'ஏ' குறோ!  
பற்பல வேது இதிகாஸம்மிருதி சர்வதிர ஸ்வானு  
பவங்கலினால் ஜீவத்தவம்போய் ப்ரமத்திலயமாரு  
லன்றி ஜீவத்தவம் நீங்கி மோக்யமாடையலாகாதென்று  
வேதாந்தசாஸ்திர்ப்ரமாணமென்று கூறுவதையறிந்  
தும் உபசிடதங்களின் பொருளை சாதுக்களுடன்  
கூடியசாரிக்குப்போது குரியமண்டலத்தின்வழியே  
ப்ரமல்லோகம்வந்து, ப்ரமத்திலயப்படவேண்டுமென்  
தும், அதற்குமுக்கியமாகவேண்டிய சாதனசது  
ஷ்டயத்துடன்கூடி சங்கியாவலமடைந்து, பிரத்தா பக்  
தித்யானயோகாதிசாஸ்திர ப்ரமல்லோகமடைந்துப்ரமா  
லினால் ஞானோதையுமாறி மோக்யம் பெறவேண்டுமெ  
ன்று தெரிந்தாலும் வெகுநாலம்வரையில் ஜீவத்தவம்  
போகாமல் ஜீவனாகவேயிருக்கும்படி நேரிடுகிறது.  
ஜீவனுள்ளவரையில் போகாதிசன் சம்பாவிதமே.  
அப்போதும் யோகாதிசாரியாகாமல் லோகாதாநக்  
களில் வசிக்கும்படியல்லவா நேரிடுகிறது. அதனால்  
ஜீவத்தவம் நிவர்த்தியாகாமல் ஜன்மத்திற்கே காரண  
மாகிறது என்றிருகதிகளின் உட்கருத்தை ஆராய்ந்து  
பார்க்கும்போது இந்ததேசத்திலிருந்தே ப்ரமத்தில்  
மோக்யமடைவதேசத்தயம் என்கிற சுகுதியின் பிச்  
சயமான கொள்கையால், என்னை இந்த தேசத்தய  
அவஸ்தாதாய பஞ்சகோசத்திற்கு வேதப்பட்டவனாக  
வும் சாக்ஷியாயுமுள்ள துரியகூடஸத் ப்ரத்யகாத்  
மாவான அவனே யான்என்னும் ஜீவசுபத்திற்கு  
முக்கிய அர்த்தமென்கிற சுகுதிவாக்கியத்தின்படி  
நான் ஸ்தூல ரூபம் காரணதேசங்கலாயும் லக்ஷண  
மாக வறிந்து இதற்கு விலக்ஷணமாக நாயிருக்கிறோம்  
என்ற குரு கிஷ்யவாதத்தினின்றும் நான் அறிந்தி  
ருக்கிறேன். இத்தியாதிகாணங்களினால் உங்களுக்கு  
மெனக்கும் யாதொரு சம்மத்தமுமில்லை. ஆனால் பூர்  
வகம் வாஸனைக் கனுருணமாய் உங்களுக்கு நான்  
புத்திரனுப்பிறந்திருந்தாலும் மேற்கூறிய காரணங்  
களால் தத்தவம் வேறுகலின்று என்னைப்பற்றி நீங்கலிரு  
வரும் மற்றவர்களும் இனி சித்திப்பதினும், வருத்து

வதிலும் யாதும் பயன்படாது இவ்வேதியர்க்  
குறைத்தவாறு ஏதத்தையே! அன்னாய் நீவிர் இரு  
வரும் மனமகிழ்ச்சியுடன் என்நிரத்தைக்கொய்து  
கன்கொண்டயாக அளிக்கக்கடவீர்கள். சற்றும் தா  
மதஞ்செய்யலாகாது.

“ஈருஞ்சதமல்ல வற்றார் சதமல்லி வந்துப்பெற்ற  
பேருஞ்சதமல்ல பெண்ணர் சதமல்ல பின்னர்க்குஞ்  
சேருஞ்சதமல்ல செல்வஞ்சதமல்ல தேயத்திலே  
யாருஞ்சதமல்ல சின்றுள் சதம் கச்சி யேகம்பனே!

என்றபடி, நிலையிலா “இவ்வாழ்வைச்” சதமென்  
தெண்ணப் பால்தோர் சொன்னசொற்றவருது சத்  
தியத்தை நிலைநாட்டுவதேயன்றே புகழாகும். என்று  
மித்தா தன்மா மிச்சுருணன் சென்றவழியே யான்  
செல்லல்வேண்டும். துயரையொழித்து என் சித்  
தைத் தாமதியாது துணித்து இவ்வேதியர்களின்  
அப்பொழுதே யான் தத்தைக்குகக் புத்திரனாவ  
தன்றி இப்பிரவியினாலாய பயனை எளிதிலடைந்து  
சுசுவாசாயுஜயத்தை அடையமாட்டுவேன். நீயிரு  
வரும் இத்தகைய கொண்டைய யறித்து சத்தி  
யத்தை நிலைப்பண்ணுவீரேல் யிசுவரப்பிரசாதத்  
துக்குப் பாத்நிராவது திண்ணமேயாம்” என்று  
கந்தான மொழியலும், சரிஸ்ப்பதியும், சாருமத்தே  
வியும் தம்புதல்வனுடைய அமர்ந்தம் போன்றவார்த்  
தைகளாகிவித்து, மனந்தேறினவர்களாய் தமக்குத்  
தலப் புத்திரனாய் பரமனுடைய அருளால் கிடைக்  
கப்பெற்ற, சுந்தானை நிரைசத் துணிக்கத்தீர்மா  
லித்து யானே யிருவருக்கையின்றங்கி, அவனுடைய  
சங்கைப்பயிக்கும் கழுத்தை அறுக்க ஆரம்பித்தனர்.  
அப்பொழுது சுந்தான், ‘ஏ, பாபோ! இதுவுமோர்  
திருவினையாட்டுவோ உனக்கு என்று நகைத்து

“தத்தைதாய் தமர்தார மலவென்னு மவைபெலாஞ்  
சத்தையிற்புட்டமிதிலே.

சத்தேகமில்லையா மாடமாளிகையேடை

சதாங்க சேனையுடன்

வந்ததோர் வாழ்வுமோ ரிந்த ஜாலக்கோலம்

வஞ்சனை பொருமைபோய்ம்

வைத்தமன மாக்கிருமி சேர்ந்த மலபாண்டயோ

வஞ்சனை யிலாத கனவே

யெந்தகானஞ்சரி பெனத்தேர்ந்து தேர்ந்துமே

யாவுபக் லில்லாவிடத்

தேசமாய் நின்றதின் ன்ருள்வென்ன மிடிலே  
யானென்ப தறவுமுழிச்  
சிந்தைதான் நெறியாதமுதும்வகையென்கொலோ  
தேடரிய சத்தாகிடென்  
சித்தமிசை குடிக்கொண்ட வற்றான் தெய்வமே  
தேசோ மயானந்தமே

இப்பாடலைப் பாடியபடியே தலைகுனிந்து சின்ற  
னன். அவன் சிரம் அறுபட்டதும் சாருமதி தேவி  
யாரும் அதைக் கீழே விழுவொட்டாமல் தன் கையிற்  
றுங்கினன். உடனே வேதியர் மறைத்தனர். வே  
தியர் மறையலே அங்குள்ளோர் கண்களைப் பரித்துச்  
செல்லுமாறு ஓர் ஜோதியை தோன்றி எல்லாரையும்  
பிரமிக்கச்செய்தது. பரிச்சென மின்னலைப்போ  
ன்ற அந்த ஜோதியி ஸ்டான் கடலே சகுண சுந்தர்  
க்ருடைய சிங்கனும், உடல்களும் மறைத்தனவோ  
என்னும்படி அங்குள்ளவர்கள் அவைகளைக் காணு  
மற் றிகைத்தனர். இனி சம்பலிப்பது யாதோ  
வென எங்கினர்! சிலர் இதுதானோ கல்யாணக்கோ  
லமென வருத்திக் கண்ணிர் பொழிந்தனர். இதுவு  
மீசன்மீசுமலென்று வியந்தனர் சிலர். சகுண சுந்த  
ரர்களே தோனெனப் புழித்தனர். பலர்.

டி. எஸ். சுப்பராமையர்.

நமது பார்வைக்கு வந்த புத்தகங்கள்.

விஜயமார்த்தாண்டம்.

இது. அ. மா. தலைவர் அவர்களால் இயற்றப்பட்ட  
ஓர் “செத்தமிழ்நாவல்.” இது பாண்டிய நாட்டின்  
கண்ணுள்ள மறவருல் திலகர்களாகிய ஜயின் தார்  
களிப் பற்றியகதை. ஜயின் வழக்கும் விவாதமும்  
ஊழல்களும், சண்டைச்சாவுகளும், திரிசுமங்  
களும், காமாதூசர்களாய்க்களும், களவு, கொலை,  
காமத்தொழில்களும் இன்னுமுள்ள இதர அக்கிர  
மங்களும் இதில் கண்ணுக் விளங்கத் தீட்டப்பட்டிருக்  
கின்றன. ஜயின் தார்கள் ஷயதையை யடைந்துவருவ  
தற்குக்காரணம் இக்கதையை வாசிப்போருக்கு நன்  
றுக விளங்கும். இது புலமலை ஜயினைப்பற்றிய  
கதை. வழக்கம்போல் ஜயின் தார் சந்ததியின்றி

மாண்டுபோக அவர் பத்தனிடும் அவரைப் பின்பற்றிப்  
பாலோசம்செல்ல, சர்க்கார் ஜமீனாக்கைப்பற்றிக்  
கொண்டு பாத்தியஸ்தர்களை சியாயஸ்தலம் போய்வா  
உத்தாவு கொடுத்து விட்டார்கள். அசல், அப்பீல்  
வழக்குகள் முறைப்படி நடந்து தீர்ப்பானபின்,  
சுமையிலுள்ள “அத்தாங்கச்சபைக்கு” அப்பீல் போ  
யிற்று—கோர்ட்டிலுக்கீல், குண்ணிச் சாகிதன் எல்  
லாரும் வழக்கம் போல் வேண்டியபடி வாங்கி வயிறு  
சிறையத் தின்னபின் நாட்டிக்கோட்டைச் செட்டி  
மார் உதவியால் வழக்கிடுவந்த விஜயமார்த்தாண்ட  
த்தேவர், வீரசங்கிலித்தேவர், இவர்களில் முன்னவர்  
பகும் கீழ்க்கோர்ட்டுகளில் தீர்ப்பானதை சுமையி  
லுள்ள அத்தாங்க சபையார் மாற்றிப் பிடிவா  
பகும் தீர்ப்பளித்தார்கள். இத்தாப்பான சங்கி  
த்தியூலாய் வந்தது முதல் கையாடம்பிக்கிறது.  
இக்கதைக்கு எய்காரிய விஜயமார்த்தாண்டத்  
தேவர் கல்வியறிவு கேள்விகளிலும் சன்மார்த்தத்தி  
லும் தேறியவாலிவர். உத்தம சிந்தையும் உயர்த்த  
எண்ணங்களுமுடையவர். பரோபகார குணம்  
மிகுந்தவர். வீரசங்கிலித்தேவர் எல்லாவற்றிலும் இவ  
ருக்கு நேர் எதிர்மறையாயுள்ளவர். விஜயமார்த்தாண்  
டர் ஜயின் போலுல் போகிறதென்று தன்படிப்பைக்  
கொண்டு பிழைக்க உத்தேசித்து கவாணாக்கண்டு  
டிப்படி கலெக்டர் உத்தயோகம் தருவதாக அவர் கொடு  
த்தவாக்கைக்கொண்டு சுந்தோஷமடைத்து, பால்ய  
வயது முதல் தன்னோடுபடித்து விளையாட்டுத்  
தோழியாயிருந்த சிவகாமி யென்னும் செனத்தா  
வதியை பால்யம் உன்னப்பு கொண்டு தான்கித்  
துவத்தால், இருவரும் விவாகம் செய்துகொண்டு  
சுமையர் வாழலாமென்று தீர்மானித்து அவன் தகப்ப  
ருவிய் சிர்க்காருக்கீளுக்குக் கடிதமெழுது, புலமலையில்  
போஸ்ட் மால்டர் வேலையிலிருந்த போக்கிரி சுப்பை  
யர், தங்கயம் கருதி, அக்கடிதத்தைத்தானே யுடைத்  
துப்பார்த்து, புதிதாய் பட்டத்துக்குவந்த வீரசங்கி  
லித்தேவர் தயவை சம்பாதிக்க விரும்பி அவருக்கு  
இப்பெண்ணைக்காட்டி இவனை மணம்செய்வித்து  
தான் ஜயின்தாருக்கு வேண்டியவனுதி அகப்பட்  
டதைப் பறிக்கலாமென்றுசெய்த குச்சியால் இக்  
கதை வித்தாத்தங்கள் அவ்வளவும் வளருகின்றன.  
இக்கிராசல்பிராமணன் செய்த குச்சி சகுணிக்  
கும் தேர்ந்தியிர்ந்து. சிவகாமியோ 16-வயதாகாய்

பெண்ணியானாலும் முநிர்த்த விவேகமும் உள்ளவரும் உயர்பாவமுள்ளவனாய் தான் அன்புவைத்தங்கித்த காதலனையேயன்றி வேறுயாரையும் மணம் புரிவதில்லையென்று திடசித்தமுடையவளாய் தன் காதலன் அன்புக்குரிய உத்தமபாத்திரமாய் நடந்து கொண்டாள். இவர்கிறுவருக்கு முண்டான காதல் முநிர்த்த வழக்கம்போல் அல்லலியினைச் சுவற்றை யெல்லாம் நமது கிரந்தாசிரியர், “எதற்பத்தி—மற் புப்பத்தி” எனப் பவ்வத்திதகாங்கனில் பிரித்துச் சல்லித் கடைசியில் காதலனும் காதலியும் சொல்லொ னாத் கஷ்டங்களுற்றுப் பொறுத்தப் பிராணையுங் கொடுத்து கற்பைக்கொத்து வருகானில் பிராணனுக் கொது அல்லது கற்புக்கொ வந்தது அழிவு என்று சொ ல்லும் படியாக அப்பத்தில் சிவகாம மூச்சிக்குத் கிட க்கையில் அதன்மார்த்தாய் அவள் காதலன் ஜெயிலி னின்றும் விடுபட்டு அவளைக் காப்பாற்றக் கடைசி சிந்திஷத்தில் வந்துசேருகிறான். அவன் கற்பையுறிக்க யத்தனித்த ஜமிந்தார் வீரசங்கிலித்தேவரும் அவரு டைய மந்திரியாகிய போ. சுப்பையரும் அவர்கள் தாக்கிருத்தியுத்தற்கு காராக்கிரகம்புகுந்து அக்கே யே தங்கள் வீணை வாணனைக் கழித்துத் தீர்த்தார் கள். காதலனும் காதலியுமொன்றுபட்டு உத்தமமான இவ்வாழ்க்கைடைத்தி வாழ்த்தார்கள். இவர்கள் காதல் வளர்த்ததையும் அதமூலமா யிவர்களுக்குமேந்த வில்லக்கவகையும இதை வாசிப்போர் தாங்குகே படித்துக் களிப்பதின் சரம் குறையக்கூடாது என்று இவ்ரு சொல்லவிலில்லை. ஆனால் சிவகாமிப்பட்ட கஷ்டங்களை சீனைத்து நமக்குள் ஸ்திரீ புருஷ சக வாச விசேஷத்தைப்பற்றி நமது கிரந்தகர்த்தா வெடுத்துக்கூட்டும் ஒரு உண்மையான குறையை மட்டும் எல்லாரும் கவனிக்கவேண்டி இக்கேடுக்குக் காட்டாது முடிக்க நமக்கு இஷ்டமில்லை. இதைப் பற்றி நமது கிரந்தாசிரியர் எழுதியிருப்பது எல்லா ரும் கவனிக்கத் தக்கதாயிருப்பதால் அவருடைய ஆழ்த ஆலோசனைகளையும் கருத்துகளையும் அவ்வொ முதியுபடியே இக்கேடுக்குப் பிரசுரிக்க விரும்புகிறோம். இப்படி நாமெடுத்துக்கூற வேண்டியபா ளும் மதுத்தேர்த்துக்கு மிகுநீண்டிருப்பினும்மது ஜாதியாசாரத்திலுள் ளுமாந்து மும் ஜனசமூக கேழ்மைத்தைக் கெடுத்துவரும் எல்லாமுத்தில் புல்லு ருவி பாய்த்துப் போதுமுள்ள இப்பெருக்கேடு நீக்க

அதை (வளர்த்திருப்பினும்) அப்படியே எடுத்துக் கீழே பிரசுரிக்கிறோம்.

கதாநாயகியாகிய சிவகாமி தன் கற்பைக் காத்துக் கொண்டவன் அதைக்கெடுக்கச் சூழ்ச்சிதேடிய தன் தாய் தகப்பனாரையும், வீட்டையும், புலமலைஜமீன் காட்டையும் விட்டு, சமீபத்திலுள்ள பட்டணவாசம் சென்று, அங்கும் பட்டாபாடுகடெல்லாம் டி. ஹரி லுள்ள போக்சிகிகள், வீட்டிலுள்ள போக்சிகிகள், மனைவாரும் பெண்வாரும் பாக்கிகள் இவர் கொடு மைக்கெல்லாம் தப்பித் கடைசியில், கலெக்டர் தய வால் ஒரு உபாத்திச்சி வேலைபெற்றுத் தனியையில யுத்தான். இப்படி அவன் அமரும்வரை அவன் பட்ட பாடுகையெல்லாம் கூடவிரகுத் தனுபவித்தவர்போல் கேட்போர் மனம் கரைந்துருகும்படி எழுதி வந்த நம் கிரந்தாசிரியர், அவன் தன்னிலுத்தமயவும் “நம் கதாநாயகியுற்ற வபத்துகளுக்குக் காரணம் என் னவென்று ஆராய்வோமாக” வென்று சங்கற்பித்துக் கொண்டே மேலெழுதுகிறார்:—

“யெனவனமும் அழகும் ஒருக்குவாய்த்த பெண் ஒருத்தி தனித்தேனும் தன்னையகையல்லாத பெண்வன் புருஷனான ஒருவனோடேனும் சஞ்சாரஞ்செய்யின், எத்தேசத்திலும் சில அச்சத்தர்ப்பங்களும் அசென்கரி யங்களும்” கேரிடவே செய்யும்; ஆயினும், நாகரிக முற்ற நாகடுகளில், இங்காட்டைத் தவிர வேறெங்காட் டினும், ஒன்றின் பின்னொன்றாக இத்தனை உபத்திர வங்களும் கேர்த்திருக்கமாட்டாவென்று நாம் உறுதி யாய்க் கூறலாம்: ஏனெனின், இங்குள்ளாரினும் துடுக்கான துஷ்டரும், தூர்த்தரும், பெண்களைக் கெடுத்துப் பிழைப்பதே பிரவாத்தியாகக்கொண்ட ருடிக்கேடரும், பிறநாடுகளிற் பெருகியுளாடொணினும், அங்கடுகளில் நடைபெறும் ஓர் வழக்கத்தால் “இவ் வாறு சிசுத்திராது: ஸ்திரீகள் சுயாதீனமா யுலாவித் திரிவதும், தம்மினாரயினும் அச்சியாரயினும் கிற வாரயினும் பெரியவாரயினும் புருஷர்களுடன் சாதா ணமாய்ப்பேசுவதும், இப்புண்ணிய சூரியைத்தவிர, மற்றெங்கும் குலாசாரமாய் அதுஷ்டிக்கப்பட்டுவரு கிறது: ஆகவே, இவ்வுலகில் அயோக்கியர்களிலும் யோக்கியர்களே யிகப் பெரும்பாலாராக இன்னும் எஞ்சியிருத்தவின், தனியே சஞ்சரிக்கும் ஒருஸ்திரீ, தான்சந்திக்கும் ஒரு அயோக்கியனுக்குப் பலயோக் கியர்களைச் சந்தித்து, அவனாண்டாகக்கூடும் இடுக்



கணினின்றும் அவர்கள் முரியாதையுடன் வலிந்து செய்யும் உதவிகளினால் தப்பித்துக்கொள்வான். அதிசுந்தர ரூபவதியாகிய இரண்டு பொருத்தியெய்ப்புற்றி ஆங்கிலவீத்துவான் ஒருவாழ்வுதம்பொழுது, அவன் காட்டில், (பிரஞ்சுதேசம்) எவனெனும் ஒருவன் அவ மரியாதையாக அவனை எட்டிக்கொள்கின், அப்பார்வையையுத் தண்டித்து அவன்மேற் பழிவாங்க, பல்லாயிரம் வான்கள் தம் உறைகளினின்றும் திறர்ந்து ஒருங்குருதித்தெழுந்த கிளப்பியிருக்கும் என்று கூறியிருக்கிறார். அவ்வீதமாக, சிறிதும் தன்னயங்கருதாது, அழகை அழகின் சிமித்தமே மனங்குரிக் கண்டு, மாசமுறவில்லா மகிழ்ச்சியிலாழ்த்து, கண்மறை செய்யும்குணம், கம்மவருக்குள் மிகக்குறை யென்பது கேவலம் உண்மையே. அக்குறைக்குக் காரணம், கம்மாதரை, நாம் பெரும்பாலும் சிறைக் காப்பில் வைத்திருப்பதும், ஒரு ஸ்திரீ அக்ஷிய புருஷன் ஒருவனோடு பேசுதல் மகாபாக்கமென்று மதித்திருப்பதமே. கவளியுட்கன் செஞ்சாலயினும் பட்டணத்தில் யோக்கியர்களே இல்லை யென்பதிலை; ஒரு துர்த்தனுக்கு, துறையோக்கியர்கள் இருக்கலாம்; ஆனால், சிவகாமியைப்போன்ற ஒருபெண், அக்ஷிய புருஷன் ஒருவனுடன் "வழியெது?" என்று கேட்க வேணும் பேசுவதும், புருஷர், எவ்வளவு யோக்கியர்களாயினும், அவனைப்போன்ற ஒருபெண்ணுடன் தாமராகப் பேசுவதும், இல்லை, முகமெடுத்தப் பார்ப்பதுங்கூட, அக்கிரமமென்று ஏற்பட்டுவிட்டால், பின்பு, அவன் உதவிபெறுவதென்பது? துடிக்காரன துர்த்தரால் துன்புறுத்தொழிவது எவ்வளவாகும்? இத்தூர்த்தர்கூட அவளிடத்தித் துணிந்து பேசுவதற்குக் காரணம் என்னவெனின், அவளைப்போன்ற பெண்கள், கற்பிழத்தாராய் இருந்தாலன்றி, ஏற்றதுணையிலொன்ற சாதாரணமாய் வெளிப்பறப்படுவது வழக்கவிரோதமாயிருத்தலே; கற்பிழத்தாமதரே தக்கதுணையின்றவெளிவந்தலாவதனும் புருஷனோடு பேசுதலும் வழக்கமாயிருத்தலின், கற்பாசியொருத்தி அவ்வாறு வெளிவந்தபேசவி திவசத்தால்கேரின், அவளையும் துர்த்தையாகவே மதித்தொழுதுகின்றோம். ஆதி ஆரியர்காலத்தில் இவ்வழக்கம் இல்லையென்றும், துருக்கர் ஆட்சியிலேயே இது பரவிற்றென்றும் கூறுவார்களர்; எங்கனையாயினும், கம்மவரிற் பெரும்பாலாரால் இது புராதன ஆசாமாக அதுங்குடிக்கப்

பட்டுவருதமன்றி, அதையுட்கொழுதுவார்கின்றோர்க்கும் உள்ளகிறார்கள். ஸ்திரீபுருஷர் ஒரோதி மிருகங்களைப்போற் கூடிப்பழகுதல், தீங்கையே விளைக்கும்; ஆனால், பூதகூடியும் எவ்வையம்போல் விவகியொழுவதும், தீங்கையே விளைக்கும்; தக்க மட்டு மரியாதையோடு பழகுதலேகிற: அங்கனம் ஒருகாத நாம், இருபாலாரும் குற்றமற்ற மனத்தொடு இசைந்த பழகுவதால் விளையும் இணையிலா இன்பத்தையும், அறிவுப்பேற்றையும், ஒருவர் குறைநய் ஒருவர் கிரப்பி உதவக்கூடிய உதவிப்பேற்றையும் ஒருங்கிழ்த்து, விடைவில் விருத்தியடைவாது வீழ்த்து கிடக்கின்றோம். கற்பாசியாகிய அக்ஷியஸ்திரீ யொருத்தி கம்மம் முகமெடுத்தப் பார்த்துச் சல்லாபமாய் கம்முடன் சம்பாவிப்பது, முடிந்ததாய் கிடத்தல். அவ்வாறு ஒரு ஸ்திரீ இப்பொழுது செய்யின், அவள் கம்மேற் காதல்கொண்டு, கம்மம் விரும்புவனாக அவளை மதிக்கும் எனஸ்திதிக்கு, நாம் வந்துவிட்டோம். மாதம் முத்தாறு ரூபாவுக்கு மேலான சம்பளமுள்ளவரும், காண்த்த தாதுக்காக்களுக்கு அதி காரியமான ஒரு பிராமண உத்தியோகஸ்தரின் வரலாமனைவி, தன்னணவர்களுள்ள சேவகர்களில் ஒருவனும், மாதம் ஆறாறுபா சம்பளமுள்ளவனுமான ஒரு திருக்கணை துணையாக, ஒரு பூதோட்டத்தைப்பார்க்கச் சென்றதைக் கண்ணுற்றி, கற்றறிந்து பட்டமும்பெற்றனவான்கள் சிலர், அந்த அம்மாரைக் கற்பிழத்தவளாக அவ்வாறு கூறியதை யம் கேட்டுனோம். அவ்வாறு அவளைச் சந்தேகித்ததற்கு முக்கிய காரணம், அவன் கணவர் அவனைவிட்டுப்பிரியச் சகியாது எப்பொழுதும் அவளுடன் சல்லாபமாயிருப்பதும்; அவர் கண்பரிற் சிவனாக்கண்டபெற்றாது; அவன், தான் வீற்றிருக்கும் காற்காலியினின்றும் எழுந்த போகாதிருப்பதுமே! இம்மட்டோ, ஸ்திரீபுருஷர் சாதாரணமாய்க் கலந்து பழகும் ஆசாத்தையுடைய பிறநாட்டாரில், தியொழுத்தமுன்னார் சிலர் கிடக்க, அனைவரும் அத்தகையபுரீயன்றும், கற்பே கிடையா தென்றும், அக்ஷிய புருஷனோடு சல்லாபமாய்ப்பேசி அவன் கையைப்பிடித்து உபசாரமாய்க்குதுக்கும் ஒரு ஸ்திரீ அவனுடன் கற்பிழத்தவளாகவே இருக்கவேண்டுமென்றும், பெரும்பாலும் கம்புகின்றோம். நெடுகாளைத் தர்ப்பழக்கத்தால், பிறர்கம்பைக் கண்டும்திப் பதே கழக்கு அரிதாய்விட்டது.

“உண்மைக் கணிகல் மூக்கமுடைமை”

ஸ்வாமி உபாத்தியாயர் சாதின.

வேதாந்த வழிபற்றி யுண்மையை எழுபுழைத்து காரியமித்தி பெறவோர் மண்பாவைபோலும் மாப் பாவைபோலும் உலகுக்கு உபயோகமற்றவாய், மூக்கைப்பிடித்துக்கொண்டு, காட்டிலும் குகையிலும் வசிக்கிறவர்களை யிருக்கிறார்கள். ஏன்றுசொல்லி, அனேகர் அவர்களுடைய உண்மையறிவாமல் சத்தியத்தை விசுத்த சாதனவழிகளைத் துஷிக்கிறார்கள். இது அறியாமையினாலன்றான் குற்றமென்பதிற் சந்தேகம். ஸ்வாமி விவேகானந்தர் இந்தப் பெண்ணைத் தை நன்றாக வெடுத்துக்காட்டிப் போதித்ததன் நிதம்மட்டில் அதற் குதானமாக வுழைத்தும் பொய்யென்று காட்டி நிரூபித்தார். உண்மையில் ஸ்வானுபவம் பெற்ற எல்லாரும் இப்படியே சொல்கிறார்கள். அரைகுறையாகப் படித்துவிட்டு அற்புத்தியோடும் அக்கதைமேலிட்டித் தானறிவா விஷயங்களைப் பற்றித் தன்னறிவின்றிப் பேசியும் வாதுசெய்தும் வரும் புன்மதியோர் பேசுப பொய்யுலகில் பாலி இந்தப் பயிப்பிரயத்தை யுண்டு பண்ணி வருகிறது. இதைப் போக்கக்காலம், வந்து விட்டது. அசத்தியத்துக்கு ஆயுள் துறகுறையும் அது அழிந்து போவதெயன்றி சாகவதாய். கிடைத்திருப் பதல்ல. ஆகையால் அதன் சபாவப்படி அதற்குக் காலம் வந்துவிட்டது. “உண்மைக் கணிகல் மூக்க முடைமை” யென்பதை விளக்க நிதர்சனமாக வுழைத்தவரும் அனேக ஸத்யவான்களில் ஸ்வாமி உபாத்தியாயர் என்பவர் இங்கிலாந்தில் செய்தவேலை மிகச்சிறப்புற்ற விளங்குகிறது. இதைப்பற்றி “ரிவி யூக்ஸ்பிரியஸ்” என்னும் போர்போன் ஆங்கிலேய மாதாந்தரப்பத்திரிகையின் ஆசிரியர் அவருடைய பத்திரிகையில் எழுதியிருப்பதை இங்குக்கூடவே போதுமானது. மெகிஸ்தவ சிகோதார் பிரச்சிக்கும் திராவிட வர்த்தமானியில் அதைக்காண எம் மிகச் சந்தோஷமுற்றோம். மீஸ்டர் ஸ்டெட் எழுதியிருப் பதாவது:—

“ஏசோபொரு மனுஷன் தன் சொந்த முயற்சியினால், சாதாரணமாய் சாதிக்க முடியாத ஒரு பெருங்

காரியத்தைச் செய்துமுடிப்பதைக் கண்டால் அவனைப் புகழ்நிதிருப்பது அரிது. சென்ற வருஷம் சுவாமி உபாத்தியாயர் என்னும் பெயருடைய ஒரு ஏழைப் பிராமணன் சீமைக்கு வந்திருந்தான். அவன் சீமைச் சரவகலாசாலைகளில் ஹிந்து தத்துவங்களைப் போதிக்க ஓர் ஆசிரியர் நியமிக்கப்பட்டால் பெருண்மையுண்டென்னும் கம்பிக்கையுடையவனாய் வந்தான். சிதிந்துதாதரின் ஆதிச் சேஷர்களைப்போல் கையில் தடியும் உடுத்த துணியுமன்றி வேறென்று மில்லாநாய் வந்த அந்தப் பிராமணன் ஆக்ஸ்போர்டு, கேம்பிரிட்ஜ் கலாசாலைகளின் போதகாசிரியர்களையும், நிபுணர்களையும் தன்னப்பிராயத்துக்கிசையச் செய்யலாமென்று வந்தான். அவனை ஆக்ஸ்போர்ட்டில் சந்தோஷத்துடன் அங்கீகரித்தார்கள். கேம்பிரிட்ஜ் நகரத்திலும் அவனது லோக்கம் ஈடுபடே அது கூலங்கள் கிடைத்தன. அங்கு ஒரு செல்வாக்குள்ள கமிட்டியேற்படப் பிரயத்தனஞ்செய்தான். அந்தக் கமிட்டியார், இந்து தத்துவங்களைப்பற்றிப் போதிக்க ஏற்ற திறமையும் கல்வியும் வாய்த்த போதகர் கிடைத்தால் மூன்றுவருஷகாலம், கேம்பிரிட்ஜ் கலாசாலையில் ஹிந்து தத்துவமுறை போதிக்க ஏற்பாடுகள் செய்யத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். அவ்விருந்து சென்ற ஜூன்மாதம் அந்த சுவாமி உபாத்தியாயர் என்பவர் இந்தியாவுக்குத் திரும்பினார். அங்கே சுமார் 15,000 ரூபாய்போல் சேகரித்துக்கொண்டு, ஹிந்து தத்துவ முறையைப் போதிக்கும் காரியத்திற்காய்ச் சிறந்த பண்டிதர் ஒருவரையும்ழைத்துக் கொண்டு சீமைக்குத் திரும்புவார். பணஞ்சம்பாதிப்பது சுலபத்தான். பண்டிதன் கிடைப்பதுதான் கஷ்டம் என்னவேண்டும். ஆக்ஸ்போர்டிலும், எடின்பரோவிலுள்ள கலாசாலைகளிலும் இவ்வித போதகமுறைகள் ஏற்படும் என்று அந்தப் பிராமணர் உறுதியாய் கம்பிக்கொண்டிருக்கிறார்.”

இதைத் திராவிட வர்த்தமானிக்கு மொழி பெயர்த்தவர் ஸ்வாமி உபாத்தியாயரை முதலில் எவ்வளவாகக் கூறியிருப்பதை வித்தியாசமாக கணக்கித்தேவையல்ல. அற்பமாகத் தோற்றவோரும் ஆதார காரியங்களைச் சாதப்பார் என்பதை விளக்கக் கருதினதாகக் கொள்வது உத்தமம்.

மெய்வாக்கான்பகதம்.

வாக்துராதிரியம்.  
(விவேகசிந்தாமணியை வாசிக்கும்  
ஓர்பெண்மணிவழிகையது).

நித்திய தரித்தராகவும் பிறவிக்குருடாகவும் கவியாணமில்லாதவனாகவுமிருந்த ஒரு கோமுட்டியானவன் சுவாமியைச் சூழித்து அனேகநாள் தபசுசெய்தான். சுவாமியானவர் அவனுக்குப் பிரத்யக்ஷமாய் வந்து, இவன் கோமுட்டியாதலால் எத்தனைவான் கேட்பானோ என்று சந்தேகித்து பின்வருமாறு அவனைப்பார்த்து யுக்தியாய்கேட்டார். “ஓ! கோமுட்டி! நீ செய்த தபசுக்காக மிகவும் சந்தேஷமடைந்தேன். உனக்குத் தேவையான ஏதாவது ஒருவான் கேள், அதிகமாய்க் கேட்டாயானால் ஒன்றும் கொடுக்காமல் மறைந்துபோவேன்,” என்று. “இதைக்கேட்ட கோமுட்டியாகவும் கிலேசித்து, நான் அனேகவரங்களைக் கேட்கலாம் என்றுருந்தேனே! சுவாமி இப்படிச் சொல்லிவிட்டாரே! இதற்கென்ன செய்வதென்றுலோசித்து சுவாமியைநோக்கி, “என்னுடையனே உம்முடைய திருவுளத்தின்படியே கேட்கின்றேன். என்னவென்றால், என்னேயோளுக்குப் போன் ஏழுமூல மாடத்திலிருந்து பொன்னுலகத்திலே பாலும் அன்னமுமாகச் சாப்பிட என் கண்களிக்கப்பார்த்துவிட்டுச்சாகுமடியாக இந்த ஒருவரம் மாத்திரம் அனுக்கிரகம் செய்தால் போதும்” என்று கேட்டான். இப்படி இவன் கேட்டதிலே திரவியமும், யுக்திரபௌத்திர பாக்கியங்களும், நேர்த்தியானவீடும், கண்களும், என்கிற எல்லாவாங்களும் அடங்கிப்பிறத்தலால் சுவாமியானவர் அவனுடைய யுக்திவர்த்தனைக்காக மகிழ்வடைந்து அவனுடைய இஷ்டப்படியுக்கே வர்த்தையளித்து மறைந்துபோனார். இது கட்டுக்கதையா

னாலும் புத்திசாலித்தன் மாகவும் யோசித்து யுக்தியாகவும், ஒவ்வொருவரும் பேசு, அறிந்திருக்கவேண்டியது என்பதை எவ்வளவுநன்றாக விளக்கிக்காட்டுகிறது. பதட்டத்தினாலும் முடத்தனத்தினாலும் ஒருவன் அடைந்த நஷ்டத்தை அடியிலவரும் விஷயம் குரக்கின்றது. என்னவெனில்: இராவணனையும் அவன் தம்பிகும்பகர்ணனையும் பற்றி இதைப் படிக்கும் சிறுவர் சிறுமிகளுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். கும்பகர்ணனுனவன் நெடுநாள் பிரமீணக்குறித்து ஊசிமுனையிலும் ஒற்றைக்காலிலுமாய்க் கண்டேருகன் அதிகுயிர்த்தத் தவமிருந்தான். பிரம தேவனும் அவன் செய்யும் தவத்திற்குரியபுடலாகி அன்னவாகனத்தின் மீதிலேய்க்கொண்டு அவன் முன் தோன்றி “கும்பகர்ணனே! இனி உடலைவருத்தும் தபசு விட்டொழிவாய் நீ இச்சித்த வரத்தைக்கொடுக்கிறேன் கேள்” என்றார். அனேகநாட்களாய் நித்தியத்தவம் கேட்கவேண்டுமென்று எண்ணியிருந்த கும்பகர்ணன், ஆத்திரத்தினாலும், செறுக்கினாலும் தன்னெண்ணத்தைமறந்து, தபசுவிட்டெழுந்து வாய் குழறி “ஸ்வாமி! எனக்கு நத்திரைத்தவத்தை கிருபைபெய்து கொடுக்கருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான். பிரமதேவரும் அந்தப்படியே வரத்தைக்கொடுத்து விட்டுத் தன்னிருப்பிடம் சென்றார். அதன் பிறகு கும்பகர்ணன் தான் கேட்டவரத்தை நினைத்து தன்முடத்தைத் தாலுண்டான பிசுனை எண்ணி வருத்தப்பட்டான். என்னபிரயோசனம்! ஆயுள் காலம் வலையில் தூங்கியே காலத்தைக் கழித்தான். இதைப்படிக்கும் சிறுவர் சிறுமிகளே! உங்களுக்குப் பதட்டமும் ஆத்திரமும் வந்த சமயத்தில் இந்தக்கதைகளை நினைத்துக்கொள்ளுங்கள். முடக் கும்பகர்ணனைப்போலிராமல் கோமுட்டியைப்போல பேசமுயலுங்கள்.

சிங்காரம்மாள்.

### To Our Subscribers.

Some of our subscribers are still in arrears for Vol. X. These and others will please remit their arrears for Vols. X and XI at once with their advance for the current volume or receive the next number by V. P. P. for the arrears due.

நமது சந்தாதாரர்களுக்து.

மீதும் சந்தாதார்களுக்கிடில் இன்னும் 10-வது வாலியத்துக்குரிய சந்தாவைச் செலுத்தவில்லை. இவர்களும் மற்றவர்களும் 10, 11-வது வருஷப்புத்தகங்களாக்குரிய சந்தாவையும் 12-வது வாலியத்துக்குள்ள சந்தாவையும் உடனே அனுப்பவேண்டும். அல்லது அடுத்த சஞ்சிகையை பார்க்கி யுள்ள சந்தாதொகைக்கு V. P. P. மூலமாக அனுப்புவதைப் பெற்றுக்கொள்ளல வேண்டும்.

சுருது

**D. K. Agency.**

20th May, 1903.

அ. ப. ஏஜன்ஸ்.

## "ANANDA MISSION"

For the Propagation of Truth  
and Knowledge.

As the Way to Health, Happiness and Life, Through  
Self-Help, Self-Control and Self-Culture.

"EKAM SATYAM BRAHMA."—SRUTIVAK.

"Seek Truth wherever you can find it,"

" But Make your Choice and Stick to it "

till you reach the end.

**"Truth is hard Finding!" Yes, "Uncompromising too, when whole; Yet Try! "Awake, Arise and Stop not till you reach the Goal,"—Srutu.**

'And Ye shall Know the Truth and the Truth shall make you Free'—Christ.

All persons who love Truth for its own sake and are willing to show good-will towards All, regardless of race, creed, religion, caste or color, will be eligible to become members, helpers or sympathisers of the Mission as it may suit their intelligent, development and selfless state.

Sincerity in thought, word and deed, an essential and unfailing condition to be scrupulously fulfilled by all.

**Satyameva Jayati.**

Hail! Ananda Natesa!

*Sri Akandananda Satgurave Namaha*

### Terms of Subscription to the 'Yiveka Chintamani.'

**Thick Paper Edition** for Patrons, Reading Rooms, School and Circulating Libraries, &c.

Minimum Subscription Rs. 5 per annum.

Single Copy 74 As: Back Nos. 8 As each

English & Foreign Subscription 7s. 6d. net per annum.

**Thin Paper Edition for the People:**

Subscrip. Price: Yearly Rs. 4; Half-yearly Rs. 2-2

Single copy, current No. 52 As.; Back Nos. 6 As. Each

English & Foreign Subscription 5s. 6d. net per annum.

**If strictly Prepaid** at the commencement of the term, (i.e., in May of each year) 8 As. discount, off the annual rate, and 4 As. off the half-yearly rate.

Subscriptions entered to begin with only April or May of each year.  
Enrolled Subscribers may not withdraw except at the end of the year.

☛ To regular annual subscribers 2 months grace is allowed for the prepayment of subscription, and in the case of regular half-yearly subscribers 3 weeks' time, within which all subscriptions should be paid to entitle them to the discounts allowed.

Subscriptions cannot be closed in the middle of a Volume, though regular subscribers may elect to pay their subscriptions in half-yearly instalments. All notices for discontinuance are to be given in the beginning of the new year, i. e., in April or May; for otherwise one should have to pay for the whole of the current volume. Outstanding subscriptions are often realised by V. P. P. to prevent accumulation of arrears.

In all business correspondence, Subscribers are requested to quote their register number found on the wrapper, as it would ensure prompt attention and avoid vexatious delay and needless correspondence.

விழைவத்சிந்தாமணி சந்தாவிவரம்.

**தனமான காகிதப்பதிப்பு:**— அத்தியட்சிகள், நீதிமூன்றாம்கள், புத்தகசாலைகள் முதலான ஸ்தாபனங்களுக்கு உபயோகமானது. ரூ. 5 வரவு. சந்தா குறைந்தது ரூ. 5. சனியரிததி 77 அண்டு பழைய பிரதி 8 அண்டு.

**லேசான நாகிதப்பதிப்பு:-** சாதாரணமாய் எல்லா ஜனங்களுக்கும் உபயோகமானது.

வருஷத்தா ரூ. 4. 6-மாசத்துக்கு ரூ. 2-2

தனிப்பிரதி  $5\frac{1}{2}$  அணை. பழைய பிரதி 6 அணை.

வருஷாரம்பத்திலே (அதாவது மேமாசத்தில்) த  
வருமல் கட்டினால் வருஷச்சந்தாவில் 8 அணுவம், 6-  
மாச சந்தாவில் 4 அணுவம் தன்னிக்கொடுக்கப்படும்.  
ஏப்பரில் அல்லது மேமாத்த துவக்கியெ சந்தாக்க  
ணக்கு வைக்கப்படும். ரிஜிஸ்தரான சந்தா தாரர்கள்  
வருஷமுடிவிலென்றி மற்றபடி சந்தாவை ரிஜிஸ்தர்து  
கட்டாதி.

வருங்களைக்காக ஒழுங்காய்ச் சந்தாசெலுத்  
திவருநிலங்களுக்கு இரண்டு மாதத்தவனையும், 6-  
மாதக்கணக்காக ஒழுங்காய்ச்சந்தா செலுத்திவருநில  
வர்களுக்கு முறைய வாய்த்தவனையும் கொடுக்கப்பட  
ும். அதற்குள் சந்தாவை முன்பணமாகச் செலுத்  
திவருநிலங்களை மேற்கண்ட தன்ருபடி செய்து  
கொடுக்கப்படும்.

பத்திரிகையை வருஷமத்தியில் நிறுத்தக்கூடாது. நிறுத்தவிரும்புகிறவர்கள் வருஷாம்பத்தில் டோட்டல் கொடுக்கவேண்டும்; அப்படிக்கி்ந்தி மத்தியில் நிறுத்தவில் அந்தவருடைய முடிவதற்குமுள்ள சந்தாவைச் செலுத்திவிடவேண்டும். சந்தாபார்க்கிகள் V. P. P. மூலமாக வாங்கசெய்யப்படும்.

கையொப்பப்பக்கங்கள் ஆபீசுக்குக் கடிதமெழுதும் போதெல்லாம் அவர்கள் ஜில்லா கம்பனைக் குறிப்பிட்டு எழுதவேண்டும், அப்படிச்செய்வதால் அவர்கள் எழுதும் கடிதம் உடனே கவனிக்கப்படுவதன் நிமித்தம் தாமதத்திற்கும் வீண் கடிதப்போக்கு வாவுக்கு இடமிராது.